

2007

Glimt fra årene 1907-1932-1957-1982

Farmors erindringer

En vildbjergdrengs liv

Livets gang i Købmandsgården.

Verner Ebdrup - 1935 – 2006.

Et byområde i Vildbjerg (Jyllandsgade/Nørregade).

Glimt fra året 2007

Indholdsfortegnelse

side

Glimt fra gamle dage	2
v/ Arne Sørensen	
Farmors erindringer.....	15
v/ Rigmor Andersen, født Thomsen	
En vildbjergdrengs liv.....	29
v/ Frank Guldager	
Livets gang i købmandsgården.....	36
v/ Thomas Foldager.	
Verner Ebdrup – 1935 – 2006.....	42
v/ Niels Korshøj	
Et byområde i Vildbjerg (Jyllandsgade/Nørregade)	52
v/ Karl Gregersen	
Glimt fra året 2006-2007 fortalt i billeder	

Lokalarkivets adresse:

Burgaardsvej 10, 7480 Vilddbjerg
Tlf. 97 13 31 29

Forord

Året 2007 har været turbulent for de lokalhistoriske arkiver i den nye Herning kommune.

Ved en generalforsamling på Herning bibliotek lykkedes det 14 lokalarkiver at få vedtægter og retningslinier for arkivsamvirket på plads. Der er efterfølgende for arkivsamvirket valgt en bestyrelse på 5 medlemmer.

En del af året er gået med at flytte lokalarkivet fra Burgaardsvej 6 til Burgaardsvej 10.

Foreløbig indrettes lokalarkivet i disse bygninger, hvor også Nøvling og Timring har fået lokaler.

Lokalarkivet har modtaget arkivalier fra den gamle Trehøje kommune og har fået overladt opsynet og plejen af Kajs autografmuseum i Skibbild. Lokalarkivet afventer derfor besked om indretningen af den gamle skole fra 1908, hvor der er ansøgt om plads til resterende materiale.

Det er en stor glæde midt i travlheden at kunne udsende et årsskrift, og lokalarkivet vil gerne rette en stor tak til nuværende og tidligere Vildbjergborgere, som har gjort udgivelsen mulig.

Lokalarkivet ønsker god læselyst, og håber på, at de, der læser skriftet, husker arkivet, hvis der i skufferne ligger billeder eller andet arkiveringsværdigt stof. På forhånd tak.

På Lokalarkivets vegne,

Kristian Mosekjær

Arne Sørensen

Knud Sørensen

Else Marie Lysgaard

Poul Chr. Enevoldsen

Niels Korshøj

Karl Gregersen

Vildbjerg gennem 100 år/ v. Arne Sørensen

Også i år hentes små glimt frem af hændelser gennem de sidste 100 år med særlig focus på årene 1907 – 1932 – 1957 og 1982.

Kildematerialet er hovedsagelig hentet fra lokale aviser og gamle protokoller.

Vildbjerg for 100 år siden: 1907.

En del af sognerådets arbejde dette år drejede sig om forberedelser til bygning af en ny skole. Byens borgere blandede sig i høj grad i spørgsmålet om skolens placering. To grunde på hver 20.000 kvadratalen var i forslag. Sognerådet valgte den billigste til 2.500 kr., medens 112 borgere fremlagde

Embedsskrivelser, fortsat.

Ministeriet for Skole- og Undervisningsvæsenet
København den 19de September 1907.

J. Andledning af det til Direktionens Erklæring
fremsendte, med samenes anbefaling: Skrivelse af 7de d.
M. hertil tilhørende. Andragende i hvilket Vildbjerg Skole
Løgnraad anholder om Tilladelse til, at Bøggendebestyreren
for Enkeltarembudet ved Rødding Skole maa - fra 1ste Oktober
dette Aar at regne - blive forhøjet til 850 Kr. skal maa henholdsvis
meddele til behørigt Efterretning og videre Bekendtgørelse,
at det ansøgte bevilges.

Direktionen bemærkedes til under Henvisning til
nævnte Skrivelse at give den paagældende Skoleplan
Tilbagegivning herom.

P. M. V.

Lønforhold
Rødding skole.

Hennissen
Loos
Tun.

et andragende om at købe kroejer Grimstrups grund for 4.000 kr. Skoledirektionen blev spurgt til råds, og den anbefalede at følge borgernes ønske, og derved blev det. Sognerådet skiftede i øvrigt formand, da Peder

Nielsen, Overkjær var fraflyttet kommunen.. Valgt til ny formand blev Lars Korshøj, Nøvling.

Stridbar kvinde

I Vildbjerg forefaldt forleden et ret originalt overfald. Fiskehandler Christensen gik i stationsbyen og passede sin dont og tænkte på fred og ingen fare, da han, just som han kom ud fra et hus, bag fra fik alvorlige nakkedrag i baghovedet, tilføjet med en hård genstand, så der blev et stort hul. Det var et kvindemenneske, der rejser med en skærsliber, som på denne måde havde behandlet ham. Da han ikke sig bevidst havde noget udestående med vedkommende »dame«, har han klaget til politiet.

Sagen afgjort

Den overfaldne fiskehandler fra Vildbjerg og damen, som havde slået ham, mødtes i politiretten. Da skaden ikke var videre alvorlig, enedes partnerne om, at damen betaler en bøde til politikassen af 10 kr.

Herning folkeblad 2007

Skolens Undervisningsforhold.

Beretningen for 19 07 om Skolens Tilstand indeholdt følgende Oplysninger:

Skolen er ordnet i 2 fremadskridende Klasser (Kl. 1 er yngste).

Rødning

Undervisningen er ^{separat}_{fælles} for Drenge og Piger.

Foruden de lovbefalede Fag er der undervist i følgende: Naturhistorie.

Skolegangen er ordnet saaledes: I og II Kl. gaar hver i Skole 3 Dage ugentlig Sommer og Vinter.

Det ugentlige Timeantal for hver Klasse er { a, om Sommeren 18
b, om Vinteren 18

Den 31. December fandtes i Distriktet 58 Børn der havde fyldt det 7. Aar.

I Aarets Løb er ialt 3 Børn udskrevne af Skolen.

Deraf 0 Børn udskrevne i Henhold til Lov ^{21/3} 99 § 1, 5. Stykke.

Den 31. December var { a, i alt 58 b, { i I Kl. 25
(heraf 0 Børn under 7 Aar) { i II 33 c, { Heraf fra andre Skoledistrikter 0
Børneantallet i Skolen: { i III 0 { 1) i samme Kommune 0
2) i Nabokommuner 0

Gennemsnitsbørnetallet for hele Aaret var:

a, { i alt 57 (forrige Aar: 54) b, { i I Kl. 24 (forrige Aar: 27) c, { Heraf fra andre Skoledistr. 0 (forr. Aar: 0)
(heraf 0 Børn under 7 Aar) (forrige Aar: 0) { i II 33 (— 27) { 1) i samme Kommune 0 (— 0)
{ i III 0 (— 0) { 2) i Nabokommuner 0 (— 0)

Den 31. December nød ingen Børn over 7 Aar Undervisning udenfor Skolen.

Deraf a, ingen Børn undervistes i Hjemmet.

b, ingen — i Privatskoler (hvoraf 0 i Henhold til Lov ^{24/3} 99 § 8, Nr. 5).

c, ingen — i andre offentlige Skoler, nemlig 1, 0 i samme Kommune.
2, 0 i Nabokommuner.

d, Af skolepligtige 7aarige Børn er ingen endnu ikke indmeldt i Skolen.

e, Paa Grund af vedvarende Sygdom, Aandssvagheit og lignende Aarsager, modtager ingen Børn ikke Undervisning.

Efter Ferieplanen skal der holdes Skole i 246 Dage. I Aarets Løb har der været holdt Skole i 238 Dage.
De manglende Dage skyldes lærerens Særlagelse i et Sæmmerhus (2 Dage) samt Fygevej (2 Dage).

Antallet af Skoleforsømmelser for { Deraf a, paa Grund af Sygdom 180
samtlige Børn har været 294 { b, af anden lovlig Grund 67
c, uden lovlig Grund 47

Af de for disse Forsømmelser ikendte Bøder ere følgende:

a, udrede 0 b, eftergivne 0 c, afsonede 0 d, endnu uopkrævede 0

Skolebygningen er opført Aar 1897 og 1901 Skolestuen (Skolestuerne) indeholder 3036 Kubikfod Rum.

Bestyrelsesmøde afholdtes den 29 Maj 1904
Valg af Formand
Johannes H. Thomsen genvalgt.

A. H. Thomsen Chr. Luersem Chr. Knudsen
J. Mikkelsen

Fra elværkets protokol

Bestyrelsesmøde afholdtes den 6 Juli 1904. Til Bemanding foretog
Valg af en ny Formand og Kassierer i stedet for henholds
vis Gertner Thomsen som forbigik og Miler P. Jensen
som var afgaaet ved Døden.

Valgte bleve de Formand, Styrelsen vælger Chr. Luersem
de Kassierer Ladelund og Chr. Knudsen.

Rekord for de ovennævnte to som var afgaaet, var
indbragt de to suppleanter Thomsen H. Thomsen og
Ernst H. Hansen i Postogeldene.

Chr. Luersem
J. Mikkelsen
H. J. Hansen

Chr. Knudsen
Th. Thomsen

Den 6 Septbr 1904 afholdtes Bestyrelsesmøde til
Behandling foretog en Begning fra Mesteren Holm paa 1200
Lars godtgjortes endvidere ansøgte Holm om halvdel af
indgifterne ved indholdet han havde paa Værket den 11 Januar d. a.
det nedtages at snare at man vilde se Begninger fra Løgnen
spækket for man havde fundt udledning til at foretage
videre i Løgnen da man mente det var Værket indskrænket
v.

Fra Elbrügge Jens Jensen var ansøgning om at få
indlagt elektrisk lys det nedtages med Løgnen indskrænket
er indskrænket.

Lage Fische ansøger om at få Hovedledningen
forlængt ind til hans nye Bygning det nedtages at vælge
2 Mand til at undersøge hvor stor indgiften vilde blive
med Ledningen og hvor mange Lampen kan med have indskrænket

Valgt blev Th. Thomsen og Mesteren Mikkelsen
Chr. Luersem H. J. Hansen Chr. Knudsen
Th. Thomsen J. Mikkelsen

Vildbjerg for 75 år siden: 1932.

Kirke, skole og sogneråd har de samme personer på lederposterne som sidste år, nemlig P. Bastrup, Th. Thomsen, Carl Jensen og Andreas Tanderup. Tiderne var ugunstige. Landbrugets indtjening var ikke stor, og det smittede af på arbejdssituationen for håndværkere, daglejere m. fl. Det var dog en opmuntring for

Øverst fra v.: Aage Madsen, Christian Linde, Peder Nygaard, Petrus Mejlby, Henry Hvam, Chr. Josefsen, Ove Jensen, Christian Svinth.

I Midten: Marie Godskesen, Peder G. Larsen, Nora Faurby, Verner Mogensen, Johannes Jensen, Svend Jensen, Pastor Bastrup, Fru Bastrup.

Nederst: Jenny Andersen, Karen Madsen, Frida Hedegaard, ? Mogensen, Karen Svinth, Stinne Gregersen, Ellen Husun, Emilie Mikkelsen, Mariane Christensen.

landmændene, at der til årets dyrskuer var tilmeldt flere dyr end tidligere år, og at der til skuet var bred tilslutning fra byens borgere.

Et kig i Vildbjerg idrætsforenings protokol, viser at klubben har ligget i dvale længe. For længe mener bestyrelsen, der under ledelse af maler Aurelius Poulsen melder klubben ind i Jysk Boldspilunion(JBU), for at et hold kan deltage i efterårsturneringen..

Konfirmation 2. okt. 1932

Øverst fra v: Chr. Møller Nielsen, Bernhard Knudsen, Vagn Tranemose, Aage Bro, Harald Bjerre, Peder Lundby Christensen, Henry Andersen, Jens Andersen, Christian Trøllund, Henry Mogensen.

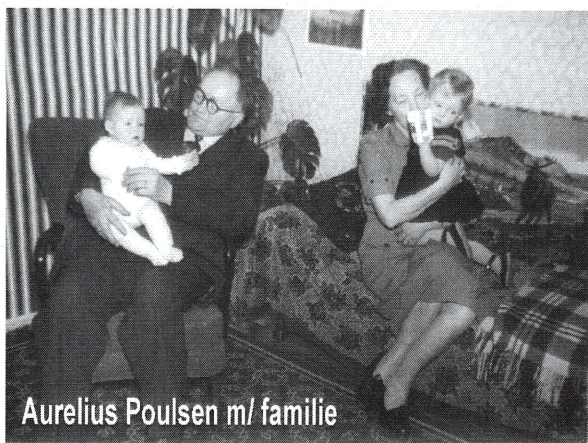
I Midten: Rudolf Lauridsen, ??, Aksel Christensen, ??, Pastor Bastrup, Fru Bastrup, Christa Bjerre, Henry Olesen.

Nederst: ??, Ella Pedersen, Anna Tranbjerg, Marie Johansen, Asta Christensen, Anna Hansen, Inger Christensen

Et af de mange dyrskuer
gennem årene

Der arrangeres en træningskamp mod et hold fra Holstebro. Kampen tabes 3-2, men bestyrelsen mener nok, at holdet kan repræsentere Vildbjerg ganske godt, hvis de blot "gider" træne noget mere. Dengang var det skik at skrive referat af hver kamp i foreningens protokol. Følgende er et referat første turneringskamp 1932: Søndag

Aurelius Poulsen m/ familie

den 24. september indledte Vildbjerg turneringen med at spille uafgjort 3-3 mod Tarm. Tarm førte længe med 3-1, som (takket være dommer Andersen, Herning) ikke var retfærdigt. Det var hele dagen regnvejr. Banen var oversvømmet flere steder, men vores gutter skyede hverken ild eller vand, og gik på som fluer på honning, og som heller ikke gik af uden blå øjne og brækkede tænder. – alt i alt en meget hård kamp – det gælder jo 2 point, så jeg fortænker ikke spillerne i at gå hårdt på. Det vil være behageligt at starte turneringen med begge point, men vi måtte nøjes med et. Vi har dog ingen grund til at være bange for resten af turneringen – at blive placeret andre steder end som kredsfinder- hvis vi kan bevare det nuværende hold turneringen igennem, så garanterer jeg for Vildbjerg. Underskrevet Aurelius Poulsen, fmd.

7. Undervisningen begynder i Maj, Juni og juli kl. 7
Sept. og Okt. kl. 8 og i de øvrige mnd. kl. 8 3/4.
I Vinterhalvaars er Undervisningsstunden 2 1/2
kl. og i Sommerhalvaars 2 1/2 kl.
I sommerhalvaars er 5 min.
I vinterhalvaars: Vinter 35 min. Sommer 25 min.
8. Klassernes ugentlige Timetal:
A. Vinterhalvaars henholdsvis 28 og 28
kl. og i Sommerhalvaars 28 og 28 kl.

	Vinter								Sommer							
	1. Kl.	2. Kl.	3. Kl.	4. Kl.	5. Kl.	6. Kl.	7. Kl.	8. Kl.	1. Kl.	2. Kl.	3. Kl.	4. Kl.	5. Kl.	6. Kl.	7. Kl.	8. Kl.
Religion	3	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4	3	3	3	3	3
Læsning	7	7	7	7	8	8	8	8	8	8	8	7	6	6	6	6
Arbejde	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
Regning	3	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4	3	3	3	3	3
Historie	1	1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	1	1	1	1	1
Geografi	1	1	1	1	2	2	2	2	2	2	2	1	1	1	1	1
Lyrik	Arbejde				1	1	1									
Naturhistorie/Botanik	1	1	1	1	1	1	1	Arbejde				1	1	1		
Sprog	1	1	1	1	2	2	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
Engelsk	2	2	2	2	2	2	2	1	1	1						
Talt.	21	21	21	21	28	28	28	24	24	24	18	18	18	18	18	18

Desuden 1 Time Boldspil for Klasse.
I Parallelklasserne gennemføres hele Planen.

Udsnit af undervisningsplanen
for Vildbjerg skole 1932

Vildbjerg for 50 år siden: 1957.

Vi er i et årti, hvor forandringerne er til at få øje på. Hestene bliver udskiftet med traktorer, og der dukker nye maskine frem, så arbejdet på landet gøres lettere. Der er ikke længere brug for så mange folk..

1. klasses formbrændsel

kan leveres omgående.

DYNES PEDERSEN
Telefon 126

1. klasses brunkul

tørv og formbrændsel leveres
Vognmand KAJ PEDERSEN
Telefon Vildbjerg 97

Kreaturer og kalve

til Herning Svineslagteri afhentes hver mandag morgen. — Indmeldelse senest søndag. — Svin til slagteriet hver mandag og onsdag.

ERNST ERIKSEN, Vildbjerg. telf. 44

Svin til Herning Svineslagteri

samles hver torsdag.

JOHS. JENSEN, vognmandsforretning
Vildbjerg . Telefon 3

Alt traktorarbejde

samt tærskning udføres.

Chr. Jensen . Maskinstation
Telefon Vildbjerg 168 og 174

Dækning af roe- og kartoffelkuler

udføres atter i år.

ERIK AAVAD,
telefon Vildbjerg 174 eller 168

Er gæstedynen klar!

foies den tung, er det ikke nødvendigt at kassere den — prøv en virkelig l. kl.'s rensning og frasertering af det sidste fyld.
— Skal bolster fornyes, fører vi kun det bedste. —

CARL ANDERSEN, VILDBJERG
Chr. Skov's efft. - Telefon 77

Lad hønsene vælge

det bedste æglægningsfoder
- så vælger de nemlig

Ery hønsefoder.

E. Rytter

TELEFON 31 — VILDBJERG.

Biler uden fører

Edv. Christensen, tlf. 95 Vildbj
Hans Petersen, tlf. 138 Vildbj
Freemont Madsen, tlf. 22 Skibb

Benyt Roberts køreskole og lillebil

Østergade 3.
Tlf. 129 - Vildbjerg - Tlf. 129

Ny Vauxhall

udlejes uden fører.
Niels Jensen,
Ivlandsg. 4. telf. Vildbjerg 47

Vil De bruge Vildbjerg kaffe nr. 1.

eller byens billigste svendsker 95 øre pr. 1/2 kg.
så henvend Dem i Østergade 17, eller ring på
telf. 95.

Edvard Christensen
Vildbjerg

Hundetegn for 1957

udleveres. Bevis for ansvarsforsikring eller kvittering må medbringes. Hundetegn må afhentes inden udgangen af januar måned.

Sognefogeden i Vildbjerg

En bil er dog ikke hvermandseje. (Se siden med udklip fra Vildbjerg Tidende). Læg også mærke til telefonnumrene. Der er ingen høje numre, så en telefon er ej heller hver mands eje. Et kig i Vildbjerg og omegns landboforenings 100 års jubilæumsskrift(1889 – 1989) med beskrivelse af to formænds virke omkring 1957 viser meget om vilkårene på landet.

1955-1957: Gdr. Mads Østergaard, "Merrildgaard", Vildbjerg, der også har gjort et arbejde inden for de forskellige udvalg, er en mand, der på sin hjemlige bedrift har vist, at han forstår landmandens kunst, at pleje og passe sin jord, da han i en amtskonkurrence har fået tildelt sølvbæger for veldrevet landbrug.

Han har i de to år ved ledelsen plejet foreningens interesser fortrinligt sammen med sin bestyrelse: Anders

Krogstrup, Skibbild, Herman Riis Jensen, Timring,

Imanuel Bak Sinding og Andreas Kjær, Rødding.

1957-58: Gdr. Andreas Kjær, "Grønholm", Rødding, Også han er en praktisk, dygtig mand, men kun at fungere et år i sådan et foreningsarbejde, er for lidt. Dog har han gjort sit arbejde tilfredsstillende og holdt det godt i gang, med hvad der tilhører, konkurrencer i alle former og ikke minds t konkurrencer med de nu så krsævende

redskaber er blevet tidens løsning

Bagerste række: Finn Jensen, Niels Korshøj, Erik Morgenstern Jensen, Orla

Afgangsholdet fra Vildbjerg Folke- og Realskole 1957

Overgaard, Thomas Larsen, Vagn Madsen, Ove Hansen

.Forreste række: Gunhild Jensen, Marie Jeppesen, Vilhelm Østergaard, Erna Søndergaard, Vibeke Lønborg, Ellen Hansen.

Vildbjerg for 25 siden: 1982.

Lidt af, hvad der er sket i Vildbjerg sogn i 1982 er beskrevet i notaterne til avisoverskrifter hentet fra Herning folkeblad. Her udover er fra Vildbjerg Tidende hentet oplysninger om Vildbjerg skoles elevtal. I Skoleåret 1971 72 var der 698 elever, medens næste skoleår har tilmelding fra 718 elever. Det betyder også, at det bliver endnu mere påtrængende at få etableret en ny skole i byen.

3. marts: Varmeværket har givet kullene en ny chance, idet olien er blevet ret så dyr.

Der har været lidt begyndervanskeligheder med aflæsning af kullene og fremføringen til fyret. Disse problemer er nu afhjulpet. Værket søger lokale vognmænd til kørsel med kul. Denne er ret omfattende, idet der alene i de første 18 dage er brugt 250 tons kul.

8. marts: Der er hårdt brug for et nyt venturum ved toget, i særdeleshed her til vinterens regn, sne og blæst.

15. april: Den kraftige opfordring til de offentlige institutioner om at handle lokalt, er naturligvis et forsøg på at bevare et alsidigt forretningsliv i kommunen. Prisforskellen ved tvungent køb lokalt

kunne dog være så stor, at en institution, som f. eks. en skole kunne få lov at handle udenbys.

17. april: Ivan Kristensen ser en

chance for købe en radio/tv forretning mere centralt beliggende i byen.

25. juni: En sag om en grusgrav i Rødning, der havde været brugt lovligt fra 1933 – 1972. I 1972 kom en lov, der forlangte, at alle grusgrave skulle anmeldes til fredningsstyrelsen. Kommunen skønnede dengang, at det ikke var nødvendigt at anmelde den. Ved anlæg af Trehøjevejen opstod et behov for større mængder grus, så kommunen søgte om tilladelse til gengravning. Fredningsstyrelsen giver kommunen en påtale, men skønner dog, at forbruget i 10-års

Flere veje, mere grus

perioden har været så ringe, at de ikke ville opkræve en råstofudgift.

1:5. Juni: Jens Pedersen er utilfreds med det kommunale regnskab for 1981, der skal forelægges for kommunalbestyrelsen.

Driften har kostet 3,1 mio kr. mere end budgetteret. En væsentlig årsag er de stigende udgifter inden for socialektoren. Der har været mange langtidsledige.

Kassebeholdningen er nu på 4,5 mio kr., hvilket er et fald på 3 mio kr. siden 1980. Der må holdes igen på udgifterne, og det må være slut med tillægsbevillinger, siger borgmesteren.

23. sept.: Kun kommunens egne håndværkere kan afgive tilbud på det nye venterum mellem brugsen og varmeværket. Licitationen afholdes allerede 1. okt., og byggeriet forventes færdigt til juletrafikken.

23. dec.: Det var ikke ene lovord, der lød i forbindelse med sammenkomsten, da det nye venterum blev indviet. Jens Pedersen erkendte, at det var en fatal fejltagelse, da kommunalbestyrelsen vedtog nedrivningen af den smukke gamle stationsbygning. Han var dog fuldt indforstået med, at det var nødvendigt med et indendørs opholdssted for passagerer til tog og rutebil. C.F.Lütken DSB's sektionsingeniør sagde hertil, at det var nemt nok at være bagklog. I skal jo tage beslutningen mellem de øjeblikkelige krav og fremtidens tarv. Han udtrykte tilfredshed med det færdige resultat. Jørgen Ovesen, direktør for rutebilselskabet, glædede sig over, at der var blevet et godt ventested i regn og rusk og overrakte som gave et ur. Pengegaver var der fra handelsforeningen og borgerforeningen. Handelsforeningen gave skulle sættes ind på en konto til "udbedring af hærverk" på den nye bygning. "Jeg er ræd for, der bliver brug for den", sagde borgmesteren.

Farmors erindringer.

v/ Rigmor Andersen, født Thomsen

Far var i kirke så godt som hver søndag. Om de ældste som små har været med, ved jeg ikke, men husker, at jeg mange gange har siddet der med far og har haft stort besvær med at holde øjnene åbne og forsøgt at gætte bogstaverne på høreapparatet for ikke at falde i søvn. Vi var også med til at uddele bladet "Et ord med på vejen". Far besøgte syge. Der blev delt pakker ud til jul. Når der var lavet suppe, var vi rundt med en spand til ensomme enlige.

Engang havde mor lavet is – stor begivenhed – men der var så mange, der skulle smage – og tænkes på, vi var bange for, der ikke blev noget til os selv.

Mor havde altid to piger – en af de ældste skiftedes til at blive hjemme sammen med en fremmed. Om eftermiddagen, når der ikke var strømper og sokker at stoppe, sad vi og hækede: Mellemværk til dynebetræk, puder og gardiner til værelserne ovenpå – knapperne skulle sidde i mønstre.. Vi skulle

**Rigmor Thomsen
ved konfirmationen.**

beskæftiges og ikke strejfe rundt ude (efter konfirmationen). Om sommeren var der også nok at gøre i haven. I januar måned efter julens travlhed, måtte vi sy til os selv i fridagene, ellers var det kun om aftenen. Der blev broderet til udstyret i hardanger, hvidsøm, huller og fladsyning og selvfølgelig hækling.. Vi skulle have 12 stk. af hvert.

Mor havde en lærredsrulle liggende, da far brugte hvid skjorte på værkstedet, så der skulle lappes og syes nyt hele tiden. Derfor var det nemt at klippe ud til et pudebetræk eller lignende, når vi manglede et nyt stykke at brodere på.

Engang om året betalte far regning hos bageren - det må have været rugbrød, for vi bagte alting selv, så fik vi en plade eller to med lækre konditorkager – det smagte godt.

For enden af forgangen stod der en kommode med 8 skuffer, hvor vi hver havde en til skolebøger eller andet. Når vi sang aftensang, valgte Ernst altid en med rigtig mange vers for at trække tiden længst muligt ud.

Kunne vi ikke falde i søvn, talte vi lysene på bilerne, som gled hen over loftet., når de kørte forbi eller konkurrerede om, hvem der kunne flest navne med et bestemt forbogstav. Vi kunne også finde på at slås med puder eller stå på hovedet op ad væggen.

Øverst fra venstre: *Lis+HC, Ernst, Betty+Lars.*

(ægtefæller, kursiv)

I midten: *Nina+Ivar, Rigmor+Hakon, Anna+Andreas.*

Nederst Emmy, Else, Inger+Thomas, Harry, Hanne.

Tørvemosen.

Far havde købt et stykke tørvjord ud efter Ejsingær i nærheden af Gyldenlund. Derfor var en af sommerens begivenheder at tage ud i

mosen med madpakke og more os med at rejse tørv. Vi var med de store

piger ude at røwle (vende dem?), rejse dem og stakke dem. Efter tørring blev de kørt hjem om efteråret og lagret i de to store kælderrum ud til Røddingvej.

solgte det senere, da der skulle anlægges en vej, der gik til Aulum. Ivar syntes, vi skulle have en andel, og gav os 200 kr. hver. Tre af os

piger købte hver en taske for nogle af pengene.

Jeg var ofte hos Bodil i Pugdal i ferien. I haven lå jeg ved siden af en lille dam, læste eller prøvede på at digte små vers. Bodil lagde

lagner eller andet hvidt stof under solbærbuskene for at få de største solbær, der sad yderst på stilkene og ofte faldt af, før de mindre inderste blev modne. Hun gemte også dejlige pærer i et stort skuffemøbel. Til middag fik jeg min egen lille skål med frugtgrød.

Dengang syntes der altid at være sol og skønne sommerdage.

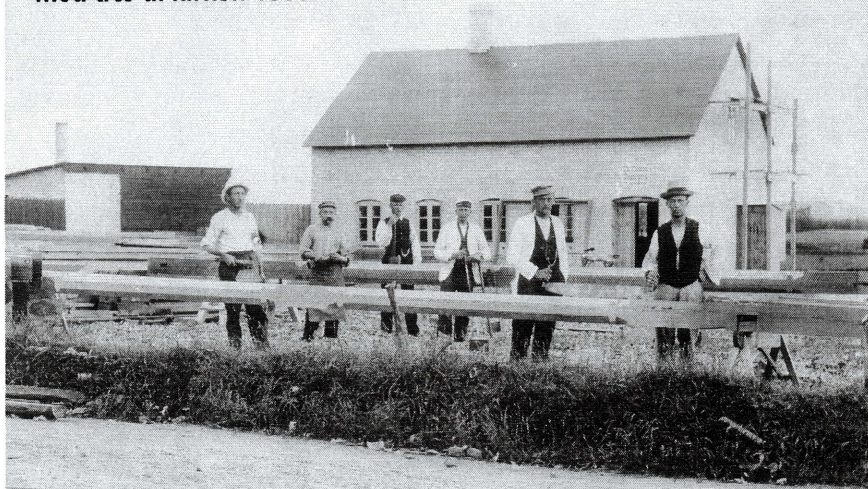
Betty skulle være barnepige på Ejsingkær efter konfirmationen, men fik mavesår og var syg hele sommeren. Så sendte mor mig for at hjælpe. De havde to små piger, som jeg kørte rundt med i haven.. Jeg skulle også hjælpe til i kostald og grisestald, men det var jeg ikke ret god til. Else fortalte, at de store piger malkede. Jeg var også kun ti år dengang. Det var nok ofte børnene, der styrede mig i stedet for. Men det var vel en hjælp, at der var nogen, der kunne forsøge at holde igen.

En middag, mens alle hvilede, skulle jeg røre æggeghvider og sukker til marengs. Store Rigmor (fruen på Ejsingvær) syntes, at portionen var lille, men der havde også lidt for tit været en slikkefinger i sukkermassen.

Skoletid.

I kartoffelferien skaffede jeg skolekammerater til at samle kartofler op efter optageren – uha hvor fingrene blev sorte, tørre og stive. Fruen var store Rigmor, så jeg blev altså kaldt ”bette Rigmor.” Hun var gammel gymnast og havde rejst med Niels Buch i udlandet. Manden hed Magnus. De var dygtige og vældig flinke. I skolen var jeg lidt af en ”uro.” Engang, da vi havde historietime, fik jeg hele klassen til at grine, da jeg skulle læse op om en kongesøn, der ikke kunne gå på grund af brusk i benene. Jeg syntes det var morsomt og kunne ikke fortsætte på grund af latterkrampe. Min sidekammerat, som var Grethe Fleng, skulle fortsætte. Hun var lige så lattermild og kunne heller ikke. Lærer Jensen forlangte så en tredje, men det hele endte med, at ingen kunne læse, fordi vi alle lo. Lærer Jensen kunne ikke se det sjove og blev i stedet vred.

**Th. Thomsens værksted, hvor der arbejdes
med træ til kirken 1905.**

Kristian Bækgaard og jeg kappedes om førstepladsen i klassen. I talen til Hannes konfirmation mente lærer Jensen, at Hanne var mere eksemplarisk end den lille urolige grinebider, som hun havde siddet sammen med en overgang. Lærer Jensen holdt gode religionstimer. Jeg glemmer aldrig hans visdomsord: Betænk livets korthed, dødens vished og evighedens længde.

Far var i skolekommissionen i mange år. Medlemmerne mødte op til eksamen og fordelte sig i klasserne. Jeg mener, de var med til at give os karakterer, for jeg kan huske, at far gav mindre til sine egne børn, end læreren gjorde. Mads Damgaard fortæller også en morsom episode om far ved eksamen i Rødding skole i sin erindringsbog "Lille bid af ægget."

Barne- og ungdomserindringer.

Sidst i Vestergade ligger to huse (det gamle og der nye hus), hvor en stor børneflokk voksede op. Ti søskende blev vi - alle på nær den yngste - Harry - er født i det gamle hus (1 dreng, 3 piger efter syv år, 1 dreng, 3 piger efter endnu syv år . Derefter 2 drenge med syv års mellemrum).. Far havde købt en mindre ejendom, byggede først

det gamle hus med værkstedet bagved, så det nye hus i 1922 (?), hjørnehuset, Vestergade 15, Vildbjerg.

Vi har mange dejlige minder fra barne- og ungdomstiden derhjemme. Far var enebarn. Hans forældre døde, før han blev konfirmeret, og han var hos en moster, til han blev udlært som tømrer og snedker. Far satsede meget på familielivet, Else har fortalt, at far og mor blev hjemme fra familiebesøg og megen selskabsliv. Det blev trygge og gode år. Det daglige liv i faste rammer – morgenmad, skolegang, formiddagskaffe kl. 9,00, middag kl. 12,00, kaffe kl. 3,00, aftensmad kl. 6,00, aftenkaffe kl. 9,00, hvor vi sad i spisestuen. Vi sang altid et par sange, og far læste et andagtsstykke og en kort bøn. Så var der et lille knus og godnat.

Mange gode traditioner i løbet af året.. De mange fødselsdage, der altid blev fejret med varm chokolade og boller, kager og gæster. Vi mindre og yngste skulle gerne røre i mælken i en stor gryde, så den ikke brændte på – og det var rigtig chokolade med kun lidt kakaopulver til sidst: I august, f. eks. Begyndte det med fars fødselsdag den 17. august – så den 22, den 25. og den 28. Jeg mindes ikke, at en fødselsdag blev slået sammen med en andens

Det var også udflugter. Jeg husker særligt grundlovsdag. Om formiddagen blev der pakket to store, gammeldags jordmodertasker. En med sodavand af forskellig slags – en af de få gange, vi fik sodavand, ellers var det altid saftevand. I den anden taske var der smurte mellemmader. Så gik turen til Møltrup. I den store smukke have, hvor der var påfugle – hvor var de flotte.

Senere en anden udflugt. Efter konfirmationen cyklede vi til Gødstrup til møde og sanglege. Far stod altid på trappen og ventede på, at vi skulle komme hjem i god behold.

Nogle år senere, da kun vi yngste var hjemme, var det gå - og cykelture med kaffe på en grøftekant uden for byen.

Julen.

Julen var den store fest. Det begyndte allerede i november, hvor der blev strikket og syet julegaver om aftenen. Vi klippede og klistrede

julepynten, crepede juleroser, flettede musetrapper, hjerter og kræmmerhuse.. Far lærte os at flette hjerter, det var han god til. Om dagen blev der bagt pebernødder, vanillekranse og jødekager. I suppegryden blev der lagt en stor brun dej til sirupskager, hvoraf et stort stykke stod til efter jul, så der kunne være friskbagte sirupskager senere. Vi små passede ovnen og spiste, hvad der faldt fra. Alt fyldtes i store dåser. Lågene blev klistret til, hvorpå kagedåserne blev stillet på række på hylderne i viktualiekælderen. I december var det de store kager, som bagtes: Sandkager, lagkager, sirupskager, finere brød, og til sidst kom marcipanen. Det blev lavet om aftenen, når vi små var kommet i seng kl. 8,00. Første når vi var konfirmeret, måtte vi være oppe om aftenen. Marcipanen var kunstfærdigt formet til små æbler, gulerødder, stribet konfekt og de fineste dyppet i chokolade og pyntet af Else med nødder og lignende – og gemt så godt, at det var svært at finde for lækermunde, men vi prøvede, og det skete at vi fandt og smagte på det.

Før jul blev der hentet gran og kogler hos moster Bertha Hedeager i Nøvling. En stor krans blev hængt op om lysekronen i spisestuen. Mor og de store piger bandt selv krans til kirkegården.

Op mod jul var vi små en dag ude med sparepenge for at købe gaver til hinanden. Vi skiftedes til at stå udenfor, så vi ikke så vore egne gaver. Det var utrolig spændende og en stor begivenhed.

Et par dage før jul skulle de sidste julehilsener ud af huset til ensomme eller syge. Huset duftede dejligt. Når gåsen eller anden stod i ovnen, gik vi alle til kirke. Vi fyldte et par bænke. Efter kirken måtte vi små være i kontoret til alt var færdigt og bordet dækket. Det var den samme juleløber alle årene. Morsomt udsmykket med nisser løbende i kanten og grisehoveder med æbler i munden samt lysestager. Midt på bordet var et stort, hvidt juleskib pyntet med gran. Endelig sad vi ved bordet. Vi begyndte altid med verset: Det kimer nu til julefest...

Vi var mange – Theodor og bedstemor i flere år. Tante Fleng med sine to piger var også med en del år. Efterhånden som de ældste blev forlovede skiftedes de til at være hjemme. Senere samledes vi i juleferien, fra København, Haslev, Århus og andre steder, hvor vi endte op. Det var festligt og meget højtideligt.

Vi fik altid et stykke gåsesteg og jordbærsyltetøj juleaften og til højtider. Til daglig var der tyttebær. Efter gåsen var der pause, hvor far læste julekort og breve op. Posten blev gemt til juleaften. Da vi begyndte at blive voksne, var det med at opsnappe et brev, der var

mere privat og ikke skulle høres af alle. Så kom ris a' la' mande med kirsebærsovs og tre mandler. Der var altid 3 mandelgaver. Hvis HC fik en mandel gemte han den altid for at drille, så vi måtte blive ved med at spise for at

finde den sidste.

Juletræet stod i indergangen eller i spisestuen på loftet. Vi små ventede spændt på, at træet blev tændt, og vi måtte komme ind.. Far læste juleevangeliet, og vi gik rundt om træet og sang.

I mange år fik vi altid kludesko, som bedstemor strikkede til os. Mor syede såler til af flere lag stofrester, som blev ferniserede for at blive slidstærke. De stod til tørre i rækker under radiatorerne. Vi fik bøger, bløde pakker, men også legetøj. Far fik som barn kun én julegave.

Det var en uforglemmelig aften, hvor vi knækkede nødder, spillede mus med pebernødder eller effen og ueffen og meget andet. Mætte og glade gik vi i seng med en pose fyldt med pebernødder, marcipan, en appelsin, der blev stoppet med sukkerknalde og saften suget op. Alt papir blev ryddet væk. Spisestuen gjort ren – alt skulle være fint til morgenbordet juledag.

Vi hyggede os i juledagene, når vi sad i rundkreds i den røde stue(hjørnestuen) og morede os med huskelegen: Jeg var til te hos kejseren i Kina og mødte hver nævnede et navn, efterhånden en lang remse...en fejl - så faldt man fra. Af gæster vi mødte, blev professor Labri altid nævnt.

Nytårsaften blev juletræet også tændt. Far læste julefortællinger . Kl. 12 midnat gik lyset ud – blev tændt og slukket tre gange. Vi undrede os meget. Først

senere forstod vi, at det var HC, der stod for spøgen. Vi lavede også andre løjer. Hentede naboens kaffekande, drillede de store med vækkeure, der ringede midt om natten.

HC låste altid til sit værelse, men en gang fandt drenge en nøgle på værkstedet, slog træ på benene af sovesofaen, så den stod og vuggede, da han kom hjem midt om natten og rørte ved den. Juletræet blev tændt sidste gang til Helligtrekongersdag og derefter båret ud.

Livet i hjemmet.

I weekend og vinteraftener når far var færdig med regnskabet, hyggede vi os med at spille historisk firkort eller domino. Far læste for os af ”Vore eller mine små venner”. Vi havde alle vores favorit i historisk firkort: Emmys var f. eks. Henrik Ibsen, og min var Belman/svensk spillemand. Vi kunne alle kortene udenad.

Der blev mange begivenheder – konfirmationer, bryllupper – ikke alene vores egne, men også naboers. En af dem, Thora, hvis mor var død. Hendes bryllup med Peter Sandall(Peder S. Lindholt) stod hos os. Et andet par var Karen og Kristian(?), som lånte værelse brylluppet over. Ernst tog plads hos dem engang. Hvor længe husker jeg ikke?

Der kom ofte folk som ville snakke med far, Var der en eller anden, der måtte vente, fordi der var arbejde på værkstedet, som skulle gøres

færdigt, sagde far altid: gå lige ind til Inger og få en 'kop kaffe imens..

Når jeg legede med marmorkugler i slidte huller i linoleumsgulvet om aftenen, kom der også forskellige mennesker på besøg til far på kontoret.. Det var ikke forretning. F. eks. kom Niels Løwe, som var medlem af pinsebevægelsen. De sad med opslået bibel og talte om teksterne. De var ikke altid enige, men sluttede altid med at synge: "Den billedbog, som Gud Har givet".

Far besøgte syge og sengeliggende – bl. a. Karl Jensen(?) på Røddingvej. Han var en god ven af huset.

Når en af de store skulle rejse fra hjemmet eller Elsemarie til Tyskland, kom Karl og sad med ved bordet. Han ville altid synge: "Brødre og søstre nu skilles vi ad". Karl sang overtonen i sopran – ikke rent – så det var svært at styre. Vi måtte liste ud i køkkenet en efter en, når vi begyndte at fnise – så der blev efterhånden tomt omkring bordet. Far var alvorlig – mor derimod skulle også have været ud i køkkenet.

Vi havde tre wienerdrengene(?) på ophold efter første verdenskrig – det var i det gamle hus. De hed Rudolf, Ernst og Karlheinz, så vores bror Ernst er opkaldt herefter, og navnet er gået videre i familien.

En af wienwerdrengene var en tid på Herning sygehus, hvor jeg husker, vi besøgte ham. Fik en gnist fra komfuret i øjet. Karlheinz blev gift med Elsemarie, der allerede fik ring på som syttenårig. Karlheinz var fra Berlin. Han læste til præst og tog et år på universitetet i København. Deres bryllup var en stor begivenhed. Kirken var pyntet utrolig flot med efterårsrøde vinterblade.. Lise – Karl Heinz søster(?) sang solo i kirken. (stor sopran). Efter krigen havde hun arbejde med sang i tysk radio.

Vi børn havde et herligt liv. Husker særligt Gudrun fra centralen og Tulle fra mejeriet. Vi fartede rundt i engene ved præstegården. (Vi wøjed sammen i æ bæk/ skul gammel venskab...). Vi plukkede engblommer og især hjertegræs. Plaskede i åen og fulgte den helt til

Rødding., fandt sten og, porcelæn og glasskår. Lå på taget af et skur på mejeriet og synede vore skatte.

Leg og familie.

Vi havde sjove fødselsdage rundt i byen. På elektricitetsværket så vi turbinerne arbejde. Hjemme var der altid tøj, vi måtte bruge til at klæde os ud i. Det bedste sted var mejeriet. Her fik vi altid is – alt det, vi kunne spise. Den blev frosset i store aluminiumsbøtter. Mejeristens var meget gæstfrie og gode ved børn. Alle kunne gå i spisekammeret. Vi tog frugtgrød og spiste den med dejlig fløde til, alt imens mejeristen tog sin middagslur på sofaen i kontoret – vi listede bare igennem.

Andre lege om sommeren var bl. a. sporleg. Vi delte os i to store flokke, som gemte sedler rundt omkring i byen, og så gjaldt det om at blive det hold, der først blev færdig. Vi syntes, det var utroligt spændende.

Om efteråret var vi mange på kirkepladsen. Her spillede vi kugler, til det blev mørkt. Var man heldig, vandt man en ekstra fin kugle – men man kunne desværre også tabe en. Vi var meget i anlægget – byggede huler mellem granerne og morede os sammen. Hjemme når mor skulle have sin middagshvil, blev alle vi mindre med barnepige (Ninna), brød og saftvand sendt på markedspladsen eller i anlægget. Her mødtes børn fra andre familier, skolekammerater og legede, til vi skulle hjem.

Hvis mor eller andre voksne var med toget fra Herning, stod vi vagt, for der vankede ofte lidt godter, der blev smidt ud til os fra toget.

Om vinteren holdt vi ofte sammen i flokke. Vi kælkede på stationsbakken og fattiggårdsbakken. Vi gik til Ejsingkær og skøjtede, gled og kælkede på isen i mergelgravene. Jeg har aldrig hørt, at nogen kom galt af sted.

Vi mødte også op på mejeriet og bandt kælkene bagefter mælkevognene og kørte med ud på landet.. I dag synes man, at det må have været en kold fornøjelse. Hestene løb jo ikke, og vi holdt ved alle gårdene for at sætte spande af. Bagefter skulle vi jo traske

hjem med kælken slæbende efter os - men vi morede os – skønt vi kunne fryse om fødder og fingre.

Da vi blev større, var det skik at gå trekanten rundt. Den lille gik til præstegården – derfra til det hvide hus – og så ind til byen over banen. Den store var ud ad Timringvejen og fra Timring hjem igen over præstegården.

Det var sommertid – tiden gik med sang, humør og sværmeri. En aften var der usædvanligt mange stjernes kud. De faldt ustandseligt, det var fantastisk flot. Husker sommeraftener, når pastor Bastrup øvede sig i at spille trompet (basun?). Han var musikalsk, men blev ikke mester i trompet.

Han gik meget op i Vildbjerg sangkor, hvor Smed Holbæk var dirigent. Der var mange andre sangkor på visit til koncert i kirken. De blev indkvarteret rundt omkring i byen. Vildbjergkoret rejste lige sådan til andre byer.

Mor havde styr på det hele med hovedrengøring forår og efterår. Vi yngste smurte politur på møblerne. Der blev banket tæpper og sengetøj, skuret, skrubbet og ferniseret. Hvis der var blevet et for tykt lag, eller overfladen kedelig, skulle fernisen først tages af igen. – det var et stort arbejde – puha. Når storvasken stod for tur, skulle pigerne begynde før solen stod op. Det første hold vasketøj skulle ud på snoren, så snart det blev lyst. Og der skulle rulles. De yngste trak den gammeldags kampestensrulle, der var fyldt op med store sten. Tøjet blev rullet om store stokke.

Om sommeren var der alle haverne (bede) ved husets plæne, frugttræer og georginbede. En stor blomsterhave bag ved værkstedet med udsigt til købmand Jensens pakhus, hvor storken havde rede på taget. Her var frugttræer, rækker af solbær, ribs og stikkelsbær. Kirkestræet bar altid store, fine blomster.. Så var der køkkenhaven bag ved Vestervænget(?). Far havde grunden ned til Røddingvej. En parcel var der bygget på, og Ernst(?), Ivar og HC fik en parcel hver.. Ivar plantede frugttræer på sit stykke, HC byggede på sit, da han og Lis blev gift. – funkyhuset – ”æ hus”

Køkkenhavestykket var dyrket med grøntsager og jordbær. En overgang have vi også onkel Sønderbys have på Røddingvej og

Kallesens lille firkant bag hans hus, hvor vi legede mellem grønsagerne. Kallesen købte klude og andet, som han byttede med umodne pærer eller nogle få ører.

I august plukkede vi tyttebær. Vi cyklede gennem Rødding og ud på heden og plukkede bær hele dagen. Fyldte dem i pudebetræk eller lignende. Mødtes alle i løbet af dagen og spiste medbragt mad og drak saftvand. Det var ret morsomt, og det gjaldt om at finde de bedste steder og plukke flest. Hjemme blev tyttebærrene bredt ud på det øverste loft og en dag, hvor det blæste godt fra vest, stod de store piger og hældte bærrene fra balje til balje, indtil alt snus og blade var blæst fra. Så blev de syltede og stod i brune krukker på hylderne i viktualiekælderen.

Når vi som unge kom hjem på ferie, blev der syltet og lavet saft.. Det gik på samleband, nogle plukkede ribs, solbær, stikkelsbær m. m., andre pillede eller vaskede bærrene eller vred den rå saft, passede gryden og hældte saften på flasker. I hækken hang rengjorte flaske med halsen nedad parat til at blive fyldt med saft. Når plukkerne kom hjem fra haven stod flasker og krukker færdige på køkkenbordet.

Vi havde megen sang og musik. HC var meget dygtig til at spille på violin og især Else Marie og Emmy blev meget dygtige – rejste til Skjern og fortsatte undervisningen. Spillelærerinden kom fra Herning en gang om ugen.. Have vi gæster blev der sunget og spillet – også firhændigt klaver. Kom der lærere fra skolen eller andre gæster, der spillede violin, kunne der være både to og tre violiner.. Men ingen kunne følge HC's triller og høje toner. Det var dejligt med sang og musik. Far kunne lide det, han sang selv meget på værkstedet.

Tante og onkel Sønderby.

Vi kom meget hos tante Bine og Onkel Sønderby. De boede på hjørnet af Jyllandsgave og Bredgade. Der var to butikker. En blandet forretning på hjørnet med bøger, slik og andet. Ud til Bredgade skrædderforretning med værkstedet ud til gården. Mor og onkel var begge udlært i skrædderfaget. Onkel havde mange interesser. På hjørnet over for butikken havde han en stor, dejlig have med drivhus

og et dejligt muret lysthus. Her blev senere bygget en mindre fabrik, som onkel og hans kompagnon gik ned med. Henry Dahl overtog vist driften.

Onkel var meget dygtig til at kniple, og han fik mange diplomer fra udstillinger. Han lærte de fleste af os at kniple. Det blev til mange fine mellemværk og blonder bl. a. til duge.

Ivar var dygtig hertil. Han kniplede store ting og også en smal blonde til at kante vores linned med.. Vi piger brugte jo lærredsundertøj dengang – oh det skulle stryges – puha. Ivar fik 10 øre pr. meter af mor for at gøre det.

Onkel var desuden gymnast og havde et hold unge mænd, der blev kaldt "Sønderby's Dreng".

De tog på weekend til Kulsø i Bryrup, hvor onkel havde købt ca. 7 tønder land ved søen. Han byggede Kulsøhus, der var ret stort, lige ved

togstoppestedet. Her overnattede de. Tante var med for at lave mad.

De plantede vist også en del træer på grunden, bl.a. gran.

Onkel havde også en stor have på Røddingvej. Han lavede selv vin og samlede på gammelt kobbertøj. De store piger hjalp til med at pudse det to gange om året. Tante og onkel havde ingen børn. Og ville adoptere nogen af os. Først Anna – senere Emmy, men far og mor kunne ingen undvære. Derefter adopterede de så Asger. Lærer Jensens kone Oline var hans faster.

Da onkel flyttede fra Vildbjerg, ejede de en overgang Laven hotel, hvor vi besøgte dem ofte. Far lejede en gang en rutebil, hvor vi alle – små som store – samt et par respektive ægtefæller og nogle børnebørn kunne være i. Else og Karlheinz var hjemme fra Tyskland. Så vi fyldte godt op i bilen. Og så gik turen til Laven hotel, hvor vi, hvor vi spiste middagsmad, en del var medbragt og tillige en dejlig tur til Himmelbjerget. Forfatteren Nis Petersen boede i Laven og blev en god ven af min onkel. Han kom om morgenen og fik en kaffepunch ved køkkenbordet. Han dedikerede en del af onkels bøger med en vits og sit navnetræk. Onkel samlede på førsteudgaver af bøger.

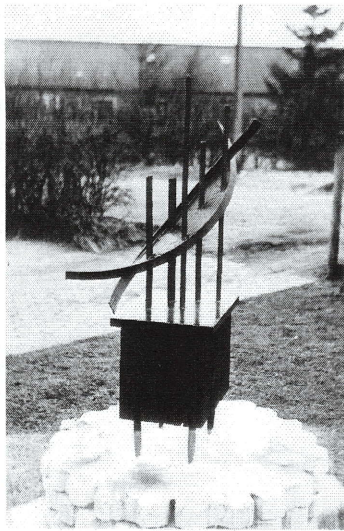
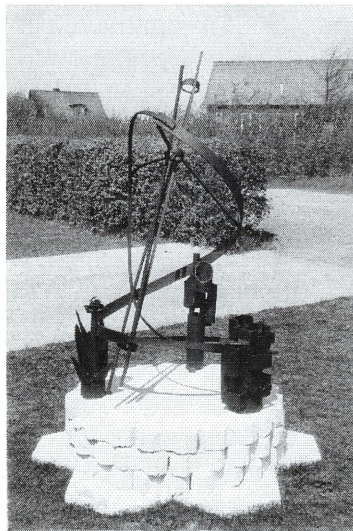
En Vildbjergdrengs liv.

v/ Frank Guldager.

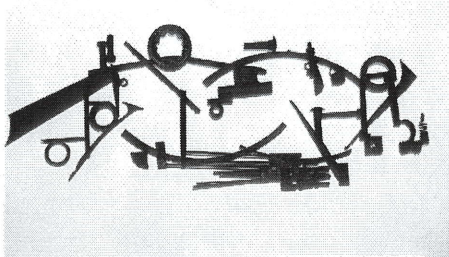
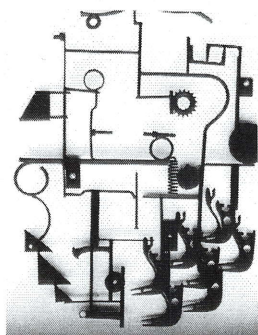
Denne lille beretning handler om en person født i Vildbjerg den 9. juni 1938 og havde navnet Vagn Linde. Han er desværre ikke levende mere, men døde af en kræftsygdom i 2005. Vagn havde et "valgsprog", som han af og til brugte nemlig: "krads ned, før du kradser af." Det lyder måske lidt barsk, men han havde virkelig planer om at nedskrive noget om sit både hårde og spændende liv. Jeg vil gerne med dette lille indlæg. og i samarbejde med Vagns kone, Ellen Marie, prøve at fortælle noget om Vagns liv både i Vildbjerg og senere.

Vagn blev født i en lille lejlighed. Det var i loftetagen på huset beliggende lige over for den gamle skole (huset var sidst ejet af Jensens køreskole). Dengang var huset ejet af en dame ved navn Marie Hammerum. De første år af Vagns liv var turbulente med flytning til flere byer, for til sidst at ende i en lille overlejlighed i Nygade her i Vildbjerg. Han var ikke mere end 3-4 år, da han begyndte at få sin gang hos smed Jensen lige overfor. Det syntes han var rigtig spændende, og det gav også en 10-øre eller en 5-øre – eller måske lidt mad inde hos fru smed Jensen. Det var fra denne smed Jensen, som var en rigtig opfinder, at starten blev lagt til den store virksomhed, vi i dag kender som "BLUE LINE". Vagns far var næsten aldrig hjemme, så det blev meget tidligt Vagn, som skulle være "mand i huset". Moderen var ofte syg, og det gav tit barske oplevelser for en dreng på kun 5-6 år. Engang under krigen skulle han hente lægen, (der var ikke noget med telefon). Tyskerne holdt øvelse i byen og skød vældigt. Vagn var bange, men blev alligevel sendt af sted med ordene: "Vil du hellere have, at din mor dør nu". Allerede som 8 - 9 årig blev han sendt på arbejde på planteskolen hos Saxo Larsen (en af byens originaler). Det var i planteskole forår og sommer. Om vinteren indbandt han bøger, lavede kranse og pyntede gravsteder. Vagn var med til det hele, for Saxo Larsen var godt klar over, at der var hårdt brug for pengene hjemme. Alt, hvad

Vagn Linde tjente, skulle afleveres hjemme. Der var jo ikke andre former for hjælp fra det offentlige. Moderen lavede ingenting, og faderen var næsten aldrig hjemme. Dog må han have været det en gang imellem, for på et tidspunkt fik Vagn en lillebror.

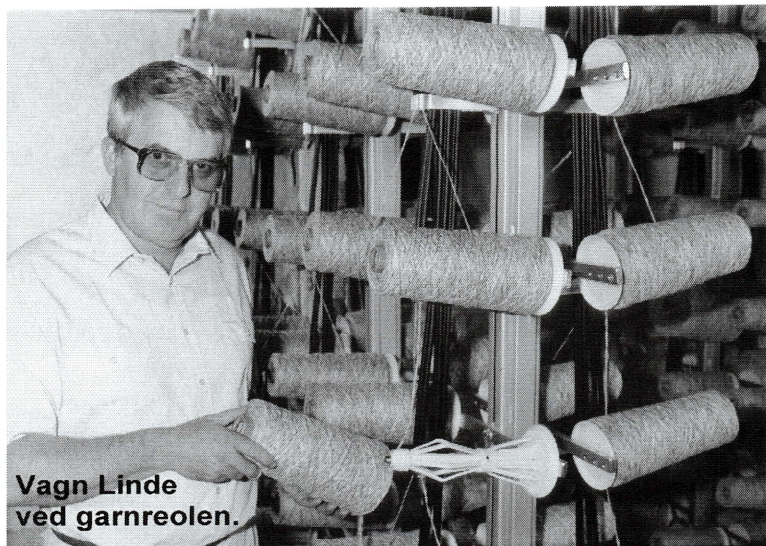
Vagn arbejdede hele eftermiddagen til ud på aftenen, så skulle han hjem og slæbe tørv op til kakkellovnen samt andre gøremål. Det gik

naturligvis ud over hans skolegang. Set i bakspejlet har Vagn haft den

Udsnit af Vagn Lindes kunstværker

helt klare holdning til sit skoleforløb, at det gang på gang blev

Vagn Linde
ved garnreolen.

nævnt:”

Du kommer jo også fra sådan et hjem”. Det har han nok haft noget ret i. Man kan vel sige, det var datidens form for mobning,

både fra voksne og børn. Han fik da også lov til at gå om i en klasse, så set fra Vagns side kan man godt forstå, han ikke roste skolen for nogen form for hjælp.

Vagn Linde i værkstedet

Efter endt skoletid kom Vagn i lære hos smed Holbech. Han var utrolig god ved Vagn og vidste godt, hvor hårdt han havde det. Der var flere folk i værkstedet, bl. a. Carl

Tjagvad og Johannes Skibild, senere stifter af BLÜCHER METAL. For at andre på værkstedet ikke skulle vide noget, kunne smeden ofte sige : ”Vagn, du skal ind til Kirstine (smedens kone) for at gå et ærinde. Når han kom ind til Kirstine, var der disket op med alt godt at spise. Til slut kunne det så godt være, han blev sendt af sted til købmand efter et eller andet. Det var også i de år, der blev brugt gas til madlavning. Smeden var forhandler af gas, når så Vagn stod og

Vagn inde i den gamle Smedje sammen med Johs. Skibild.

skulle have gas med hjem, vidste smeden godt, det kneb med pengene, så smed Holbech sagde til Vagn, tag du bare den flaske gas med, så kan

vi altid ordne det.

Det var også i den periode, at Vagns far og mor officielt blev skilt , så det gav ikke mindre pres på familien. Derfor er det også med en vis stolthed, at jeg kan citere Vagn for følgende: ”Der er to familier i Vildbjerg, der har hjulpet mig og betydet meget for mig i denne svære tid. Det er familierne Holbech og Guldager”. I mit hjem stod dørene altid åbne, og der var altid noget at spise til alle.

Vagns første hårde konfrontation med moderen var, da han besluttede at tage til Harzen på ferie sammen med Thomas Foldager; Nygade, Holger Pedersen og Frank Guldager, Bredgade.

Vagn havde tjent ekstra penge med tilladelse fra smeden ved i sin fritid at have isoleret varmerør hos Karen og Kristian Mosekjær. Efter endt soldatertid i Ålborg traf Vagn og Ellen Marie hinanden i toget fra Herning til Vildbjerg 1959. Det slog gnister, og de var begge klar over, at det skulle være dem. Det var heller uden besvær, at nå

frem til et bryllup. Ellen Marie blev af sin far, dagen før brylluppet, spurgt: Er du nu helt sikker på, det skal være ham, for ellers kan vi jo nå at aflyse det. Du skal jo tænke på, han kommer fra et skilsmisshjem". Dette er noget Vagn aldrig har fået at vide. Ellen Maries svar til faderen var: "Det kan der overhovedet ikke stilles spørgsmål ved".

Det viste sig også efterfølgende, at Ellen Marie og Vagn havde 44 gode år sammen på både godt og ondt. Det har ene og alene været ved gensidig støtte, de kom igennem det, jeg senere vil beskrive. Vagn arbejdede flere forskellige steder med fokus på tekstilindustrien. Det var med opstilling og udvikling af ting til

industrien. Det var et arbejde, der passede til Vagn, da han altid har været en "Georg Gearløs" type. Sideløbende hermed fik han i sin

fritid kontakt med Aage Damgaard. Det førte til, at han var med til at udvikle Grill riste, knive og andre ting til "Æ Hereford Beefstou".

Vagn var på det tidspunkt ansat i firmaet Lundbo.

I 1974 blev Vagn headhuntet af Aage Damgaard og ansat af Herning kommune som pedel ved Herning kunstmuseum. Grunden var, at Aage Damgaard vidste, Vagn var den rette mand til at bistå de kunstnere, der var med til at starte museet. Han var med til at sætte alle kaklerne op på den runde bygning sammen med Carl-Henning Pedersen.

Han reparerede mange af de skulpturer, der står i skulpturparken. Flere af dem var ved at gå til, så det var en stor opgave. Vagn

arbejdede også sammen med kunstnere som Poul Gadegaard, Robert Jacobsen, Manzoni og Jørgen Larsen. Dette har nok også givet Vagn inspiration til nogle af de ting, han selv gik og arbejdede med i sin fritid. På fotos vises forskelligt ting, han puslede med.

Jeg fik en ting, som Vagn lavede til min 60-års fødselsdag. Den er lavet som et symbol på Trehøje kommune, men står nu hos Trehøje kunstforening.

Den hviler på 3 brosten, (gemt af Hans Karetmager) fra første gang,

Vagn Lindes fødselsdagsgave til Frank Guldager

der
var
bro-
sten
gen-
nem
Søn-
derg-
ade-
Bre-
dga-
de i
Vild-
bjer-
g ca.
192
0.
Ko-
mm-
une
n er

nøjagtig efter kort udkåret i en tyk egeplanke sat op på knudrede jernstykker sluttende øverst med jernbuer. Det skulle markere, at det ikke har været uden besvær at nå til toppen – vist med en lysholder. Fra toppen hænger et modul, der viser nøje, hvor ”Trehøje”, markeret med en hånddrejet stålkugle, ligger.

Alle byer i kommunen er ligeledes markeret med stålkugler i størrelse efter byerne. På de tre ”fødder” er anbragt stilleskruer, så var der ikke styr på tingene i Trehøje kommune, kunne dette rettes – jo, der var lidt kunstner i ham.

Vagn var ansat ved Herning kunstmuseum i i knap 3 år, men nu var der for lidt kreativitet i det. Han begyndte derfor virksomhed for sig selv inden for tekstilindustrien . Han arbejdede for Egetæpper – Fontex – Fletku – Dancarpet – Femilet – Clipper og flere andre. Her var det, han fik ideen til selv at udvikle en garnreol, hvorfra garnet blev spolet af og direkte over til væven. Det var et projekt, der blev vist og omtalt i mange aviser og tekstilblade. Men her kom Vagn i lommen på nogle forkerte investorer, som kun ville være med, så længe det var skattevæsenet, der betalte.

Det medførte, at den dag, de lukkede kassen, gik firmaet konkurs. Det skete i 1990, og var et meget hårdt slag for hele familien. Sagen trak ud i 2 år, men med hjælp fra en forstående dommer, gik det ikke helt galt. Han proklamerede, at ud fra regnskaberne var der ikke de sidste 3 år hævet så meget som een krone til ferie, restaurationsbesøg eller lignende, så der var ikke nogen, der skulle have adgang til deres hjem.

Efter udløbet af sagen kommer der en gruppe fabrikanter fra Ikast og beder Vagn om at starte op med værktøjskassen igen og lover, at de skal nok bruge ham. Det lykkedes derfor på denne måde for Vagn at kæmpe sig ud af gælden ved arbejdsophør i 1998.

Vagn var i mellemtiden blevet syg af kræft, og jeg kan her ikke lade være at tænke på: Hvad starter sådan en sygdom af?

Vagn døde den 28. juli 2005 efter en lang og opslidende kamp. Han efterlader sig hustruen Ellen Marie, datteren Kirsten(designer), datteren Inger (gift med selvstændig baker – arbejder som kontorassistent), sønnen Thomas (Maskinarbejder – ansat hos UNIMERCO, USA-afdeling)

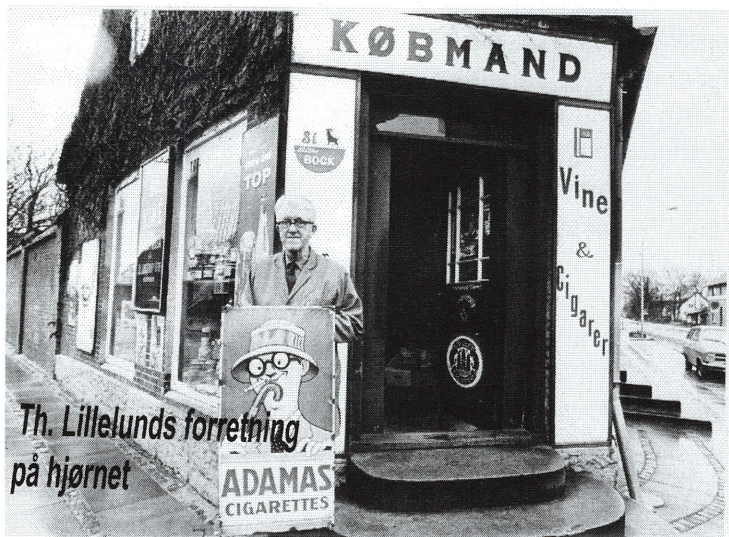
Endvidere 6 børnebørn samt faderen Niels Linde på 92 år.

Æret være Vagns minde.

Livets gang i købmandsgården.

v/ Thomas Foldager.

Jeg blev ansat som bydreng hos købmand Th. Lillelund, Vildbjerg i september 1951, hvor jeg skulle bringe varer ud til kunderne både i byen og på landet. Jeg skulle ofte cykle 4 – 5 km med varerne. Sommetider skulle jeg have en gasflaske med, som skulle transporteres på varecyklen, som var spændt efter cyklen.. Jeg skulle tit have en stor kasse æg med tilbage, så det var vigtigt, at jeg ikke væltede med cyklen.

Det skete jævnligt, når jeg lige var kommet hjem fra en landtur, bl. a. hos fru Bjerre i Tranholm, at hun ringede og sagde, hun havde

glemt en pakke gær, så måtte jeg af sted igen!!

Som bydreng skulle jeg hver eftermiddag sørge for, at hele fortovet blev fejlet, og at der var rent og pænt over det hele., så det kunne blive sent, inden jeg fik fri.

Jeg kom i lære i forretningen i 1952. Købmand Lillelund mente ikke, det var nødvendigt at oprette en lærekontrakt, men det fandt arbejdsformidlingen i Herning ud af, og det kunne de ikke acceptere., så der blev oprettet en lærekontrakt fra den 1. maj 1953, som så

skulle gælde til 1. maj 1956, så jeg stod kun i lære i 3 år (mod normalt 4 år),

Der er gang i træerne.

Den første dag, jeg kom i lære, spurgte købmand Lillelund, om jeg havde ensfarvet skjorte og slips, da det var påklædningen, når man stod i lære. Talemåden var selvfølgelig De til både herren og fru en og til mange af kunderne.

Th. Lillelunds bil

Jeg kan huske, at min lillesøster kom op til købmand Lillelund en juleaftensdag kl. 18,30 for at spørge, hvornår jeg kom hjem, for nu spiste de altså derhjemme. Man tog det jo ikke så højtideligt, hvornår jeg fik fri, da alt arbejdet

skulle være færdigt, før jeg måtte gå. Jeg fik dog lov til at gå, så jeg kunne komme hjem og spise julemiddag med familien.

Til jul fik vi altid ægte svejtsiske emmentaler oste hjem. De var så store som vognhjul.

Mange af stykkerne var forudbestilt af kunderne. Ligeledes havde vi byens bedste kaffe, som var en speciel blanding, ligesom vi fik store spanske appelsiner hjem til jul.

Appelsiner var dengang noget, man kun spiste til jul. Når vi ligeledes leverede 5 – 10 øl ud til kunderne, blev de altid tørret af med et viskestykke og lagt ned i kurven, inden de blev bragt ud..

Der var ligeledes en vinterdag, hvor Aage Buur ringede og sagde, at de ikke kunne skrue låget af en gasflaske. Jeg blev sendt af sted for at finde en løsning på problemet. Både Aage Buur og hans karl havde forsøgt mange gange, men kunne ikke skrue låget af. Jeg havde besluttet at lægge alle kræfter i, og jeg fik den skruet af i første forsøg, så jeg var ret stolt. Kommentaren fra Aage Buur var, at de havde arbejdet så meget med den, at den nok var blevet løs, men det passer ikke, for den var meget stram at skrue af.

Købmand Lillelunds forretning var nok byens fineste kolonialbutik,

vi førte mange specialiteter bl. a. havde vi russisk kaviar og syltede ingefær. Ligeledes havde vi enefor-handling i Vildbjerg af Anton Bergs chokolade, Hirschsprungs cigarer, S. H. Langhoffs vine samt vine fra Vingården i Odense. Der blev selvfølgelig også lavet meget sjov, bl. a. kan jeg huske, at bagerlærlingen blev sendt over for at købe en flaske pigtråds vand. Jeg sagde til bagerlærlingen, at det desværre for tiden var udsolgt, men jeg var sikker på, at han kunne købe det på apoteket.

Th. Lillelund

Hvad der derefter skete, skal jeg lade være usagt. Ligeledes blev den nye unge pige hos apotekerens sendt hen med .kontrabogen for at få udleveret varer. Der stod blandt andet også en flaske

eddike. Jeg spurgte den unge pige, om det skulle være sød eller sur eddike. Det vidste hun ikke, men hun ville lige gå hjem og spørge apotekerfruen. Umiddelbart efter ringede telefonen. Det var apotekerfruen, der spurgte, hvad sådan en hvalp som mig bildte sig ind, så jeg fik en ordentlig

Fru Lillelund

røffel både af apotekerfruen og af købmand Lillelund. Lønnen var ikke så stor i 1953. Ugelønnen var på 5 kr. Jeg fik kosten i arbejdstiden, men boede hjemme. Måltiderne indtog jeg på kontoret, og der

skulle spises op og tallerkenen pænt rengjort. Jeg fik altid en flot julegave, som jeg 1. juledag var oppe at sige pænt tak for, og jeg havde altid været oppe hos Lindvigs blomster for at købe en fin juledekoration som tak for gaven.

Efter jeg havde været i lære 1 år, blev jeg altid inviteret til middag 1. juledag om aftenen. Jeg var ikke i starten klar over, hvorfor jeg blev det, men jeg fandt senere ud af, at det var fordi, de havde bryllupsdag. Jeg blev desuden flere gange om året inviteret med til Fjand i deres sommerhus på weekend ophold. Vi kørte lørdag eftermiddag i deres Plymouth de Luxe 1934 med velour indtræk, som nok var én af byens flotteste biler. Det blev en tradition gennem mange år, også efter at jeg var rejst fra købmand Lillelund, at jeg blev inviteret til middag 1. juledag. Da jeg senere mødte min kone

Ingrid, blev hun også inviteret med. Vi blev ligeledes mange gange inviteret til både frokost og middag senere hen.

Købmand Lillelund var fantastisk til hovedregning. Jeg kan huske, at jeg senere, da jeg blev ansat i Føtex i Silkeborg, ville forære ham en

lommeregner, som han kunne bruge, når han skulle lægge kontrabøjerne sammen, men det var han ikke interesseret i. Han sagde, vi kunne jo prøve at se, hvem der hurtigst kunne tælle en side sammen. Han regnede sammen i hovedet, 2 kolonner ad gangen, og jeg med lommeregneren. Han blev først færdig!

Købmand Lillelund havde et meget smukt hjem med mange fine antikviteter. Fru Lillelund satte en stor ære i at vise os alle de fine ting. Ægteparret gik meget op i antikviteter. Vi var nogle af de få, der kom så tæt ind på livet af dem. Engang blev vi ligeledes inviteret til middag i Fjand en lørdag. Da vi kom derom, kunne vi ikke forstå, at købmand Lillelund ikke var der, men der var en helt speciel grund til, at vi var inviteret. Under middagen rejste fru Lillelund sig og foreslog, at vi skulle drikke dus. Der var kun 2 personer i Vildbjerg, som fru Lillelund var dus med, så det var jo en ære.

Vi havde dog svært ved at kalde hende for Ragna, så vi vedblev at kalde hende fru Lillelund.

Vi havde indtil deres død en god kontakt med dem, og de besøgte også ofte os, først i Viborg og senere i Silkeborg.

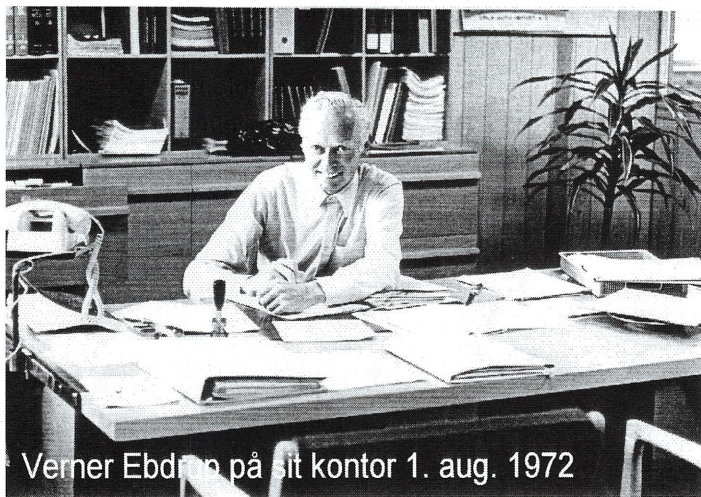
Verner Ebdrup - 1935 - 2006

v/ Niels Korshøj.

Verner Ebdrup var kæmner/kommunaldirektør i Vildbjerg-Nøvling, senere Trehøje kommune i 34 år, og man kan roligt sige, at han ved initiativ, handledygtighed og energi var den, der havde hovedindflydelsen på den udvikling, der er sket i området, siden han tiltrådte i 1963.

Denne historie er fremkommet ved uddrag af Ebdrups egne optegnelser samt uddrag af talrige avisartikler.

Som indledning vil jeg citere Ebdrup for følgende:” Jeg har altid været Danmarks dårligst uddannede kommunaldirektør. To ting har fulgt mig

Verner Ebdrup på sit kontor 1. aug. 1972

hele livet, held og tilfældigheder. Fantastisk, at jeg har været i stand til at forsørge en familie. Det kan kun skyldes held samt den omstændighed, at vi bor i Danmark.”

Ebdrup blev født på en lille ejendom uden for Farsø, kom i skole som 6-årig. Det var en 2-klasset skole med en lærer og et lokale. Skolegang hver anden dag. Ebdrup blev af faderen taget ud af skolen efter 6½ års skolegang – så rent faktisk har han kun gået i skole i 3 ¼

år. Årsagen var, at faderen mente, sønnen skulle være landmand, samt at gården manglede en andenkarl fra 1. november 1948.

Men Verner ville ikke være landmand. Ved et dyrskue i Farsø var der arrangeret en fodboldkamp mellem Farsø og Tranum, og det fascinerede ham. Han blev bidt af spillet, og i en alder af kun 13 år blev han formand for Tandrup idrætsforening. Første opgave var at indsamle 17 kr. til en bold. Det lykkedes. Fodboldbane: hjemme på gården.

Mens Ebdrup forsøgte at komme i en anden beskæftigelse, blev han klar over, hvad han ikke ville være:

Landmand blev man stiv af, og så kunne man ikke spille godt nok fodbold. Præst, for så skulle man arbejde om søndagen, hvilket udelukkede fodboldspil.

Mælkekusk, for så skulle man tidligt op om morgenen, køre ude både i regn og blæst – også om vinteren, når det var mørkt.

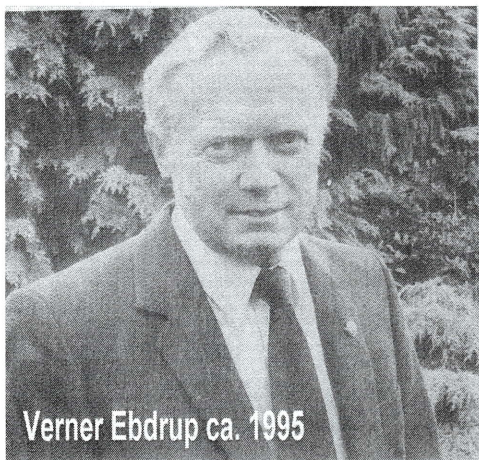
Han fik lov til at komme på handelsskole fra august 1952 og så lys forude. I julen 1952 viste en fætter ham en annonce, hvor Hurup kommune søgte en elev. Ebdrup søgte og fik stillingen. Eleverne i Hurup kommune lærte meget, for de fik lov at prøve det hele. Efter elevtiden i Hurup kaldte militærtjenesten. Ebdrup var heldig at komme til Hærens Intendanturkorps, hvor han skulle beskæftige sig med regnskab, hvilket passede ham fint. Med de store årgange på den tid, var det langt fra sikkert, at der var arbejde at få, når man blev hjemsendt. Da hjemsendelsen nærmede sig, søgte Ebdrup stilling på kommunekontorerne i både Løgumkloster, Ribe og Skjern. Han var heldig at få dem alle tilbudt og valgte Skjern, da det lå nordligst.

Verner Ebdrup siger om Skjern: ”Det var måske ikke lige så smart. Skjern 1. nov. 1958 var ikke det mest spændende sted på jorden.. Der var altid tåget, det var mørkt, når man gik på arbejde – det var mørkt, når man gik fra arbejde. Man kendte ingen. Kommunekontoret var meget gammelt. Personalet havde været der fra 40 til 15 år. Plejer levede i bedste velgående: intet måtte forandres og mig, som elsker forandringer. Fremskridt var ikke lige sagen – og så blev jeg gud hjælpe mig – udnævnt til pantefoged.”

Lønnen var ikke lige opmuntrende til at stifte hjem eller andet. 800 kr. om måneden.

Ebdrup fik mulighed for at få en stilling i Videbæk kommune som bogholder og leder af socialvæsenet. Da han meddelte Skjern kommune, at han havde søgt ny stilling, blev han pludselig tilbudt mere i løn, hvis han trak sin ansøgning tilbage. Det gjorde han ikke, og fik stillingen i Videbæk. Her var ganske anderledes end i Skjern. Kom man med forslag til forandringer, sagde kærneren altid: prøv det – vi kan altid gå tilbage til det kendte. I Videbæk blev Verner gift med Åse, der arbejdede på Videbæk apotek.. De fik sig et lille rækkehus og en bil. Verner blev formand for Videbæk idrætsforening. Parret fik mange gode venner. Ebdrup var indstillet på, at her ville han blive resten af sine dage.

Men da han havde været der i to år, søgte Vildbjerg-Nøvling kommune en ny kærner.

Det var jo en lederstilling. Skulle man søge. Det ville jo være skønt at prøve at være leder. Han besluttede, efter et familieråd, at ville søge, men var overbevist om, at han ikke fik stillingen.

Han var jo kun 27 år.

Det var med i stillingsopslaget, at den der fik stillingen kunne flytte i et nybygget hus. Det gav mange ansøgninger. Ebdrup beretter selv: ”Jeg blev da heller ikke indkaldt til samtale. Man

indkaldte de tre bedste ansøgere, og kom - efter hvad har fået fortalt – til den konklusion, at der var én, som var lige i øjet uddannelsesmæssigt, aldersmæssigt, menneskeligt o.s.v., medens de to andre ikke levede op til forventningerne.

Et sognerådsmedlem foreslog, at man skulle indkalde nogle flere, for dog at have to at vælge imellem. Det blev så mit held. Nu var det sådan, at amtsrevisor Ebbenssgård, der dengang havde et stort ord at skulle have

sagt, over for Carl Pedersen, der var sognerådsformand og amtsrådsmedlem, havde anbefalet mig. Også skatterådsformanden i Skjern havde sendt en anbefaling til sognerådet.. Jeg blev derfor en eftermiddag ringet op af Carl Pedersen om jeg kunne komme til samtale kl. 19.00.

Jeg kørte afslappet til Vildbjerg. Jeg vidste jo, at jeg kun var indkaldt for at de kunne få fred for Ebbensgård.

Jeg fik forevist tegningerne af huset, der skulle bygges til den nye kæmner. Jeg viste ikke samme interesse som de andre ansøgere. Jeg skulle jo ikke bo i huset.

Jeg var til den sædvanlige ansættelsessamtale, og bagefter blev jeg inviteret op på Hotel Vildbjerg til en kop kaffe.. Vi havde det meget hyggeligt. Der blev snakket kommunale forhold. Skat, ligning o.s.v. Alt ganske afslappet, for jeg havde følt, at interessen fra formandens side ikke var stor. Jeg vidste godt, hvem der bestemte i de små kommuner: det gjorde formanden. Nu havde jeg måske ikke gjort det så dårligt endda, for enkelte medlemmer må have ymtet noget om, at jeg måske alligevel kunne bruges.

Men nu skete der det, at personalet meldte ud, at hvis jeg blev ansat, så rejste de alle!

Så var sagen klar fra formandens side. Han ville ikke være med til at ansætte en ung mand som mig, og være med til at jeg gik ned med flaget, fordi personalet var rejst. Der er sikkert mange, der ikke forstår, hvorfor man ikke ansatte den bedste, altså ham på 36 år, veluddannet kæmner fra Sjælland.

Men man må huske på, at dengang ville man have en kæmner, der kunne klare tingene, men han måtte ikke være så dygtig, at han tog magten fra sognerådet

Det var lidt af en balanceakt.

Nu var det sådan i det daværende sogneråd, at Carl Pedersen bestemte meget, men næstformanden, H. C. Thomsen, var også en meget vidende og dygtig politiker, og disse to var klart imod min ansættelse.

Men der var også en Anders Krogstrup fra Egebæk i Nøvling. Et medlem, der ikke sagde så meget, men når han sagde noget, blev der lyttet..

Han bad gerne om ordet ved at vippe cigaren op i lodret stilling. Det var nok også tilfældet, da han stillede følgende spørgsmål: Er det frk. Olsen eller os der ansætter en ny kæmner?

Da Carl Pedersen forskrækket havde sagt, at det da sandelig var sognerådet, blev jeg ansat.

Personalet rejste ikke, og den 15. maj 1963 startede jeg som kæmner i Vildbjerg - Nøvling til den fantastiske løn på kr. 19.000 om året. ”

Vildbjerg - Nøvling kommune sov tornerosesøvn i 1963. Der var 2.500 indbyggere, hvoraf 1200 boede i Vildbjerg. 25% af befolkningen var pensionister.. I den lange periode mellem 1920 og 1960 skete der ingen byudvikling i Vildbjerg. Det blev kun til et eller to huse om året.

Det var klart, at der skulle ske noget for bl.,a. at bevare et handelsliv i byen. Grundlaget for den kommende storkommunes eventyrlige vækst og udvikling blev skabt i disse årene op til 1970. Ikke mindst takket være en iderig og energisk kæmner og senere kommunaldirektør.

Verner Ebdrup beretter, om tilstanden ved sin tiltrædelse:” Industri havde vi ikke meget af. Der var Vildbjerg trikotagefabrik, Vama og så var der Sine Korshøj.

Sine Korshøj havde en rig søn i Amerika, og han syntes, at hans mor skulle have det godt. Derfor var der ansat stuepige, sygeplejerske, kokkepige m.v.. Så det var faktisk en stor arbejdsplads.

Noget måtte der gøres. Gennem borgerforeningen blev der nedsat et initiativudvalg. Det grinede man meget af og kaldte det energiudvalget. Om det var fordi jeg var med, ved jeg ikke, siger Verner Ebdrup.

Man ville gerne tiltrække industri. Og i 1962 havde man gjort noget. Man startede byggeriet af boligblokken i Vestergade. Ideen var, at kunne man tiltrække unge mennesker, var der grobund for industrivækst.

Og det har egentlig været taktikken siden. Vil man have industri, skal man gøre noget for industriens omgivelser. Gøre noget for det hele menneske, medarbejderne, de unge, børnene m.v.

Der var ingen faciliteter i kommunen. Der var en gymnastiksal på Vildbjerg skole, men den måtte ikke bruges om søndagen, og så lugtede den forfærdeligt af fodsved.

Idrætten var gået i stå. Der kunne ikke stilles fodboldhold. I vinteren 1962/63 kom gymnastikken slet ikke i gang.

Vildbjerg stadion var tilgroet med hybenroser. Friluftsbadet var der, med koldt vand i åbne omklædningsrum. Derfor forlod de unge byen, når lejlighed bød sig."

Noget måtte der gøres, hvis det ikke skulle blive afvikling i stedet for udvikling..

Vildbjerg kunne ikke udvikles, for kloaksystemet var udnyttet til bristepunktet.

Det første, der skete, var at etablere et helt nyt kloaksystem for at kunne begynde udstykning og byggemodning.

Dette blev udført, og de første ny gader, der blev solgt, var Kærmindevej og Lærkevej.

Grundene blev solgt med underskud. Det går man som regel fallit af, men som Ebdrup siger: "Man skal nemlig tænke på, at dengang - som nu - var det mest unge ugifte mennesker, der købte grundene og byggede hus på dem. Så blev de gift og fik børn. Men da vi ingen børnepasning havde på det tidspunkt, gik der jo 6-7 år, inden vi fik den første kommunale udgift på dem.

Det vil sige 6 -7 års skat lige ned i kommunekassen.

For de unge var der stadigvæk et problem. De havde kun kroen at opholde sig på. I forbindelse med en nødvendig skoleudvidelse, fik Ebdrup i samarbejde med gartner Lindvig med stort besvær gennemført, at der i forbindelse med skoleudvidelsen i stedet for den påtænkte gymnastiksal blev bygget en hal.

Nu var den positive udvikling i kommunen i gang, men det haltede stadigvæk med at hente industri til byen.

Vi er nu fremme ved kommunesammenlægningen i 1970. Det gik der et par spændende år med, og som ønsket, blev Vildbjerg kommunens hovedby. Dog vedtog kommunalbestyrelsen, at der skulle være vækstmuligheder i alle kommunens bysamfund. Grundene skulle sælges billigt, og man skulle være rede til at byggemodne, når behovet var der.

Verner Ebdrup og Jens Pedersen

I 70'erne voksede industrien. Og den voksede stærkt. Verner Ebdrup fortæller.” Johs. Skibild havde købt sin lille ejendom i Merrild. Peder Fahrten flyttede fra Nøvling til Vildbjerg på grund af nogle gravhøje. Brdr. Markussen var lige ved at smutte til Aulum, men det fik vi heldigvis bremsat.

Jeg blev en dag ringet op af en mand, der præsenterede sig som Jens Langkjær, Tjørring. Om vi havde noget industrijord, vi ville sælge?, og om jeg kunne sende ham et kort over det.

bedre, om du kom ud og så på arealerne.. Det ville han godt –

hvornår. Det bestemmer du – med det samme ja. O.k. om 20 minutter.

Jens kom og erklærede, at han godt ville købe., men du kan ikke sælge! Det skal jeg vise dig –

Kom med op til sagføreren – så skriver vi med det samme!

Langkjærs virksomheder ligger i Vildbjerg, fordi han ikke ville løbe fra sit ord. Inderst inde ville han hellere have været til Arnborg.

Herning Varmforzinkning kom til, takket være Jens Langkjær.

S er der så meget – får man først en positiv cirkel i gang, yrækker det ene let det andet med sig.

Der va sjældent penge i kommunekassen på den tid. Især byggemodningen kostede rigtig dyrt, men soså skolebyggeriet kostede kassen.. Om hvordan man klarede finansieringen, fortæller Ebdrup:” Vi klarede os ved at låne i Kildeskattedirektoratet. Det foregik på den måde, at vi forsøgte at skyde vore indtægter for høje, så fik vi penge fra kildeskattedirektoratet hver måned.. Så havde vi pengene at arbejde med i op til 1½ år – rentefrit. Fidusen var god nok”.

At det gik fremad – og stadig går fremad ved de fleste. Verner Ebdrup udtalte om sin tid som ledende embedsmand i den nu hedengangne kommune i 1997 følgende:

”Jeg har fået lov at arbejde under 2 sognerådsformænd og 2 borgmestre. Jeg skal nok vare mig for at give dem karakter – alle har været – eller er store personligheder, men der er for mig ingen tvivl om, at Jens Pedersen er den, som jeg har følt mig mest på linie med. Han har tit sagt, at det må være irriterende, altid at skulle udføre det, vi bestemmer. Det har det nu ikke været – og jeg synes, det har været fornuftigt - det meste af det. Det kan godt være, at I som borgere tit har syntes, at nu rabler det for dem, men jeg tror også, at I senere har måttet indrømme: Det var ikke så tovlige endda.

Men kritikken var hård og massiv. Det er som kommunaldirektør dejligt at have en borgmester, der ikke stikker halen mellem benene og giver embedsmændene skylden.

For vi har den sådan set ikke. Det er altid kommunalbestyrelsen, der bestemmer, om en sag skal fremmes eller ej.

Så var der jo den sædvanlige kritik med, at Vildbjerg får for meget. Vort område får ingenting.

Jeg synes , vi har forsøgt at dele sol og vind lige, men det vil altid være sådan, at det er i centerbyen, der sker mest.

Det er jo i kommunen som hos Jer selv – vi kan ikke få alt. Jeg synes, vi har fået meget i Trehøje Kommune gennem tiderne.

Jeg synes også vi har været gode til at få Trehøje kommune placeret på landkortet. Det er svært med sådan et navn. Efter min mening burde kommunen have navn efter centerbyen. Men der er i alt fald mange, der ved hvor Vildbjerg/Trehøje kommune ligger. Vi må ikke glemme, at

Trehøje Kommune er blandt de yngste kommuner i Ringkøbing amt. At vi har haft en tilvækst på næsten 3.000 borgere siden 1970 (Vi var spået tilbagegang).

Vi har nu en industrivækst langt over gennemsnittet – hvis vi analyserer den – vil alle sige det er held – det kan også godt være, men man kan godt opsøge heldet!

Til sidst vil jeg sige, hvis I synes, vi har gjort det godt i Trehøje Kommune, så lad være med at give mig æren for det – min andel er meget beskednen – måske en ide

i ny og næ – måske en lidt utraditionel løsning på et problem, men æren tilkommer alene det flertal i kommunalbestyrelsen, der har vedtaget forslaget.

Hvis I er utilfredse med, hvad vi har gjort i Trehøje kommune, er det heller ikke rigtigt at give mig skylden for det. For jeg har den i hvert fald ikke alene.

Jeg vil være meget ked af, hvis I siger, jeg ikke har opført mig ordentligt over for jer.

Jeg mener nemlig, at det er enhver embedsmands pligt at give borgerne en høflig og venlig betjening – det har jeg bestræbt mig på – er det ikke lykkedes, beklager jeg”.

Som det forstås, var Ebdrup et energibundt af en embedsmand, dertil iderig, gennemslagskraftig, vellidt og troværdig.

I denne artikel er jeg ikke gået særlig meget ind på Verner Ebdrups andre succesfulde gøremål.

Det må ikke glemmes, at fodbold var årsagen til, at Ebdrup ikke blev landmand i Thy. Her skal nævnes hans afgørende indflydelse på, at der er noget der hedder Vildbjerg Sports- og Kulturcenter, der foruden at være et levende samlingspunkt i byen, er et landscenter for træning og udvikling, ikke alene inden for sporten.

At Trehøje Golfbane findes og trækker spillere fra hele landet. At folk nyder fritiden med en tur i Søparken, eller nyder søndagskaffen ved skovsøen i Rødding.

Ud over det lokale har Verner Ebdrup med Vildbjerg Cup været årsag til, at fodboldspillere i hele Danmark og over hele Europa ved, hvor Vildbjerg ligger, og hvad Vildbjerg kan. Indtægter fra Cup én har også sendt mange unge Vildbjergsgensere ud på oplevelser i den store Verden.

Dertil har Ebdrup bestridt tunge poster i JBU og DBU.

Verner Ebdrup blev for sit store arbejde(sammen med Jens Pedersen) benådet med Ridderkorset.

Verner Ebdrup døde i 2006 af en kræftsygdom efter en, synes man, for kort pensionisttilværelse.

Jyllandsgade – Nørregade i Vildbjerg. v/ Karl Gregersen.

Mellem Bredgade og Vestergade startede før år 1900 etablering af virksomheder og beboelseshuse i de gader, der nu hedder Jyllandsgade og Nørregade.

Møllen.

I Merrild boede gdr. Niels Merrild, en velbegavet bonde, der hjalp kolleger m. fl. Med forskellige ansøgninger samt regnskab. Hasn lagde ikke skjul på, at han var en del foran hans tid, og da han fornemmede en byudvikling i det omhandlende område, bestemte han, at han ville købe et stort stykke af den jord, der tilhørte kirken. Han købte jorden i 1876.

I 1855 købte han en mølle, som blev etableret ved gården i Merrild med henblik på at behandle korn for naboerne.. Øvrigheden var ikke

tilfreds med mølleriet, for der eksisterede en bestemmelse om, at der

skulle være 1 mil mellem møllerne. Det gav en bøde og forsegling af den store kværn.

Selvom forbudet forholdsvis hurtigt blev ophævet, solgte han møllen til degnen Nis Andersen, der i 1863 flyttede den til Nørregade 14.

Niels Mouritsen byttede sin gård i Skibbild med Nis Pedersen i 1866. Han blev møllejer til sin død i 1904. Han byggede en gård ved siden af møllen. Og det gamle stuehus, der formentlig er Vildbjergs ældste bygning, har endnu sin plads på Bredgade.

Møllen brændte i 1881 og 1938. I 1938 blev den ikke genopført.

De sidste rester af møllen og foderstofvirksomheden er flyttet uden for bykernen og Nørregade 14 er saneret.

Tømmergården

Mellem Vestergade og Jyllandsgade startede Chr. Iversen sin tømmerhandel i 1896. I starten var han også tømmermester, men handelen med tømmer tog mere og mere af hans tid, så tømmerarbejdet blev overladt til Th. Thomsen. Årene omkring 1900 var et tidsrum med livlig aktivitet og dermed byggeri. Det blev efter de lokale forhold en stor virksomhed, der fyldte godt i bymidten. Desuden var der en livlig

lastvognstrafik af varer, der skulle den ene eller den anden vej. Virksomheden flyttede først i 1970'erne til industriområdet, en udflytning, der så småt var påbegyndt af Chr. Iversens sønner.

Thue Petersen, skomager

byggede det hus på Jyllandsgade, som fik nr. 6. Han havde en skriftlig kontrakt af 9. maj 1886 med Jens Chr. Ormstrup, Vildbjerg om størrelsen på huset, hvilke materialer, der skulle anvendes samt at det skulle bygges sammen med Jyllandsgade 8, der var ejet af købmand Lauritz Krogh. Hvis husbyggeriet opfylder kontrakten, forpligter Thue Petersen sig til at betale 2.465 kr. d. 11. december 1886. Thue Pedersen var en af de første håndværkere i Vildbjerg. Forretningen er

gennem mange år videreført af Victor Pedersen, dog senere fra Jyllandsgade 10, hvor der var mere plads.

Købmandsforretning, Jyllandsgade 8.

Det var også nødvendigt med købmand i området. Lauritz Krog, der kom fra Ørre, blev gift med Niels Mouritsens datter. Han drev forretningen i 10 år. Han var sognefoged en lang årrække og var desuden administrerende direktør i Handels- og Landbrugsbanken.

Senere havde Martha og Jens Pedersen forretningen i over 40 år fra 1937 – 1980.

**Søren Sørensen træhandel
Jyllandsgade 12, ca. 1935**

Nørregade 2 - Bredgade 36.

Mads Chr. Lindvig 1970

Mads Chr. Lindvig drev gartneri i dette byområde gennem mange år. Han interesserede sig for plantearter, der groede et eller andet sted på jordkloden. Da han byggede forretning i 1948, blev der levnet plads til adskillige planter, som kunderne

kunne beundre. De fandtes ikke i de almindelige haver. Gartneriet blev grundlagt 1900 af Niels Købmand Thomasen, bror til førstelærer Thomas Thomasen. Det var en kort periode på 6 år,

hvorefter familien rejste fra Vildbjerg. Han nåede dog at plante de fleste træer og buske i det anlæg, der var forløber for Vildbjerglund.

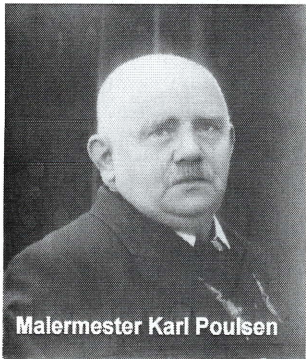
Niels Købmand Thomsen med familie

Anlægget gik langs Lysgårdvej og Søndergade, men investeringer omkring præstebolig og udvidelse af kirkegården, gjorde flytningen i 1952 nødvendig. I mange år var Niels købmand forstander for Kong Kristian IX børnehjem i Århus.

Nørregade 6

Blikkenslager Ernst Hansen åbner værksted og forretning
2. oktober 1946.

Malermester Karl Poulsen boede i Nørregade 11 fra 1890

Malermester Karl Poulsen

Han havde en solid uddannelse, men udover at pleje malerfaget, deltog han i sognets foreningsliv. På billedet ses familien Poulsen sammen med en svend, der står yderst til højre.
I 1930 blev Karl Poulsen udnævnt til æresmedlem i håndværkerforeningen.

Forretningen blev overtaget af sønnen Aurelius Poulsen, hvis efterfølger var Richard Vilstrup.

Smedeforretning.

I 1880'erne var der smedeforretning på Pugdalvej, men forretningen blev flyttet til Nørregade 16, nabo til møllen. Den gamle smedje, som nu er museum blev opført 1904 af smedemester Hans Julius Hansen, som drev forretningen til 1941. Den blev overtaget af sønnen Oluf Hansen til 1984, hvor han blev pensioneret.

Smedjen har i de senere år gennemgået en "skønhedskur", hvor mur og tag er istandsat uden at miste det oprindelige udseende. Der kommer mange turister, ikke mindst "fagfolk", som studerer den mangfoldighed af inventar, der kendetegner en gammel smedje.

Nørregade 17

Johannes Poulsen fulgte i faderen Karl Poulsens fodspor som malermester. Villaen fra 1928 er et eksempel på den tids byggeri. Johannes Poulsen var desuden en årrække vurderingsmand for Den almindelige brandforsikring for

landbygninger i Vildbjerg sogn.

Indremissionær Lars Hansen

blev født den 26. januar 1835 i Alslev ved Varde. Han gik i lære som skrædder i Varde og slog sig ned som skræddermester i Tarm. Her gik en forlovelse over styr, hvorefter han søgte trøst ad åndelig vej. Lars Hansen var respekteret i vidt forskellige sammenhænge og havde et godt forhold til de mange præster han kom i forbindelse med. Efter Lars Hansens død den 29. juni 1923 er der fra mange af hans venner samlet forskellige småtræk. Sognepræst J. Andreassen, Ho Præstegård ved Oksbøl skriver bl. a.: Han blev aldrig en kopi af andre, han var og blev Lars Hansen. Det gamle ord

om, at vi fødes som originaler, men dør som slette kopier, kom aldrig til at passe på ham.

Lars Hansens hus, Jyllandsgade 25

Murermester Jens Albæk

Boede i mange år på Niels Mouritsensvej, hvor han byggede en del huse med en byggestil, der var kendetegnende for ham.

Niels Mouritsens vej 9

Han har formentlig bygget en del huse i både Jyllandsgade og Nørregade. Da jernbanen, både store og små baner dukkede op, byggede Jens Albæk en del stationer, bl.

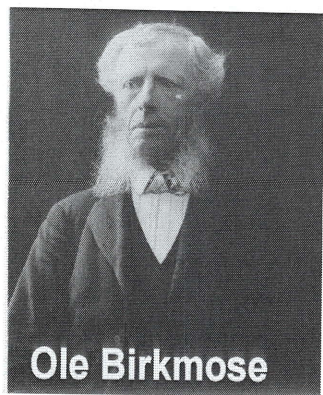
andet i Trolldhede samt på Silkeborgegnen. På lokalhistorisk arkiv, er vi meget interesseret i at høre nærmere, hvis nogen har kendskab til, hvilke huse Jens Albæk bygget i Vildbjerg..

Ole Birkmose

var oprindelig skolelærer, men startede i 1891 som urmager.. Efter nogle år blev han fotograf og indrettede sig i Bredgade 23.

Bygningen er revet ned, for at der kunne blive plads til det høje bolighus.

Ole Birkmose er en af de personer, der har sat sit præg på byens liv.

Ole Birkmose

Ikke specielt på Nørregade eller Jyllandsgade, som han boede tæt på. På lokalhistorisk arkiv findes mange portrætfotografier, hvor hans navn er anført. De har alle en kvalitet, der tilsyneladende ikke ændres af alder, sol eller temperatur. Billeder fra en senere tidsalder bliver ofte brune eller mere eller mindre utydelige. Hvis der ligger nogle af "de gamle billeder" i skufferne modtages de gerne på lokalhistorisk arkiv, eller der tages en kopi.

Nørregade ?

Der tvivl om ejendommens placering.

Der har været gættet på både Østergade 50 og Nørregade 50.

Da der er tale om et godt motiv, betyder placeringen ikke så meget længere.

Ældre billede - ? Lille Pugdal

Jyllandsgade 1904

Hører til arkivets samling af gode billeder fra omkring 1900, d.v.s. fra den tid, hvor der dukkede den ene forretning op efter den anden.

Nordsiden af gaden er fyldt op med huse, mens der som vist på billedet et tomt areal på sydsiden.

Siden 1904 er der bygget huse på sydsiden af Jyllandsgade på strækningen fra tømmergården og op til den hvide bygning, der ses på billedet.

Ved husene på nordsiden er der ændret så meget på facaden, på tag eller andet, så de er vanskeligt genkendelige. Lokalarkivet modtager gerne forslag til nuværende husnummer på de enkelte huse.

Gymnasielærer, Karl Poulsen, Rønde(søn af Johannes Poulsen) f. 1930.

har lavet et notat om forholdene i Vildbjerg i n1930erne.

Et udsnit af dette notet, kan passende afrunde dette indlæg om Jyllandsgade – Nørregade

:" Vi boede i Nørregade, og som regel gik vi op mod min bedstefars værksted og butik. Gik vi længere op ad Nørregade, var der kun Lindvigs gartneri og blomster. Dengang havde han butik i nr. 6, og det år havde han til julehandelen lavet noget smukt i grøntsager – en pagode, tror jeg. I Møllegade var der koldt i malerbutikken, der var ikke fyrværkeri at handle med, så når der ingen handel var, var der ingen grund til at fyre. Over for Carl Poulsens butik i Møllegade havde P. Ulrich en skoforretning. Jeg ved ikke, om han også reparerede sko. Ved siden af lå træhandler P. I. Pedersens værksted og butik. Han lavede bl. a. bistader. I Jyllandsgade havde Charles Helleskov en slagterforretning. Før ham mener jeg, Frølund samme sted havde en slikbutik. Hun var dårligt gående og bevægede sig ved at rokke på en træstol, når hun skulle ekspedere.. Det var længe før kørestolenes tid.. Helleskov byggede senere på den anden side og flyttede sin slagterforretning.

Hvor Møllegade ender i Jyllandsgade havde Sandfeldt ved Kirkestien en købmandsbutik. Ved siden af ham boede Qvistgaard, som med hestevogn kørte mælk ud til folk. Vi mælkedrenge løb hen til kunden og hentede kander eller lignende, tilbage til vognen, tappe det ønskede og tilbage til kunden. Dengang var der service til. Han havde også et lille mejeriudsalg, hvor fra Qvistgaard betjente kunderne. Smør fik vi kun om søndagen, og for at markere, det var noget særligt, kaldte vi det "mejerismør".

Jens Pedersen – "Jens Brødkusk" – fik senere en købmandsbutik overfor, men dengang kørte han brød ud fra bager Petersens bageri til folk på landet..

Længere oppe ad Jyllandsgade havde Ingvard Pedersen et skoflikkeværksted. Han var en hyggelig mand at komme ind til . Hans kone, Kirsten, havde senere en slikbutik overfor. Det var også en butik ved siden af Ingwards, men jeg kan ikke huske hvilken – måske en købmand – Karl Thomsen? ".

Til notater.

.....

.....

.....

.....

.....

Til notater.

.....

.....

.....

.....

.....

September 2007: Torvet i Vildbjerg efter omlægning.
Midt i billedet Bækhøjs skulptur.

September 2007: Den renoverede banegårdsplads.

Maj 2007: Det lokalhistoriske arkivs nye tilholdssted:
Burgaardsvej 10.

Vildbjerg skoles nordfløj fra 1942, har været udsat for hærværk. Bygningen bliver
saneret vinteren 2007-2008.

24. Oktober 2006: Karen Jespersen taler ved højskoledagen på Ågården.

Juni 2007: Den nye skole på Bjørnkærvej.

September 2007: Lysgaard sø og begyndende boligområde.

September 2007: Vildbjerg nye torv.

Januar 2007: Trehøje kommunes borgmesterkæde varetages nu af lokalarkivet.

November 2006: Vildbjerg torv: Skulptur af kunstneren Erik Heide "Han, der venter". På billedet ses Svend Blæsbjerg samt Peter Fahrensens familie.

Oktober 2006: Indvielse af den nye kunststofbane på Vildbjerg stadion.

Oktober 2006: Nedrivning af den gamle central(skole før 1908), Bredgade 16

Guldkonfirmander, forår 1957: Karl Johan Madsen, Erik Bækgaard, Grethe Skree, Niels Peder Gammelager, Anne Lise Nielsen, Leif Meldgaard, Bent Markussen, Aase Barslund, Inge Marie Risom, Peder Østergaard, Ragnar Strange Damgaard Laugesen, Hanne Sørensen.

Guldkonfirmander, efterår 1957: Ingrid Overgaard, Birthe Bregenhøj, Gerda Elisabeth Krarup, Ingrid Overgaard, Benta Olesen, Kis Iversen, Grethe Helleskov, Gudrun Nyborg, Elin Christensen, Elly Poulsen, Jan Eberholst, Grethe Jensen, Frank Bjerre, Niels Ove Jørgensen, Bodil Østergård.

Juni 2007: Åbent hus på Vildbjerg nye skole på Bjørnkærvej

Januar 2007: Borgmester Svend Blæsbjerg tager første spadestik til udvidelse af kildebakkeskolen.
Skoleleder Jens Høj og kulturudvalgsformand Anne Mette Christensen ser til.

Artikler i 1999-udgaven:

Vi passer på historien
To af århundredets sognepræster
Politiassistent N.C. Petersen
Landbruget – et tilbageblik
Isenkram i Vildbjerg før 1900- på vej ind i år 2000
Vildbjerg gennem det tyvende århundrede

Artikler i 2000-udgaven:

Vildbjerg skole
Vildbjerg apoteks historie 1914 – 2000
To gartnerier i Vildbjerg
Fotograf Ole Birkmose
Historien kom frem af glemselen
Glimt fra året oktober 1999 – oktober 2000

Artikler i 2001-udgaven:

Glimt fra årene 1901-1926-1951-1976
Virksomheden H.P. Briketter
Karetmagerfaget og Hans karetmager
Kontorassistent i Vildbjerg 1961-1983
Episoder fra besættelsestiden
Skolevisits 1858-1878
Glimt fra året november 2000-august 2001

Artikler i 2002-udgaven:

Glimt fra årene 1902-1927-1952-1977
Oprydning ved vestkysten sommeren 1945
Thomas Thomsen og sønnen H.C. Thomsen
Træk af Indre Missions historie
Hotel Vildbjerg gennem tiderne
Ung i Vildbjerg i begyndelsen af 1960'erne
Glimt fra året september 2001 – september 2002

Artikler i 2003-udgaven:

Glimt fra årene 1903-1928-1953-1978
Spredte erindringer fra 1930'erne og senere
Et "livets træ" I Vildbjerg kirke
Gammelager, en slægtsgård
Thomas K. Thomasen
Vildbjerg sogn omkring 1830
Glimt fra året september 2002 – september 2003

Artikler i 2004-udgaven:

Glimt fra årene 1904-1929-1954-1979

Jernbanens 100 år

En Vildbjergpiges erindringer

De grønne spejdere i Vildbjerg

Godser og bøndergårde omkring år 1800

Glimt fra året 2004

Artikler i 2005-udgaven:

Glimt fra årene 1905-1930-1955-1980

Uddrag af Harry Thomsens erindringer

Om lysthuse

Købmænd i Vildbjerg

Glimt fra året 2005.

Artikler i 2006-udgaven:

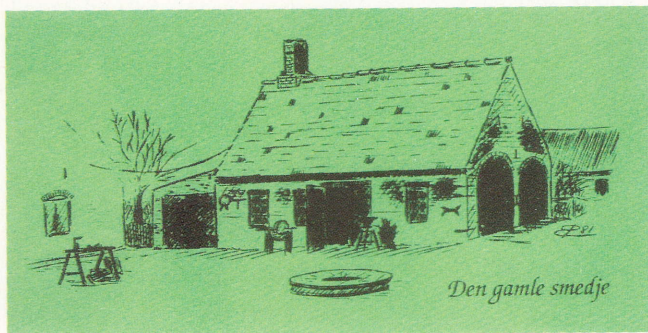
Glimt fra årene 1906-1931-1956-1981

Lysgaard brødrene

Hans Bøtke og Vildbjerg kirkegård

Bredgade i Vildbjerg

Glimt fra året 2007.

Den gamle smedje